

IMMACULATA

3/2002

č. 61

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2002

Květen - abychom pod vedením Ducha Svatého mohli užívat rozvážně, zodpovědně a ve svobodě dětí Božích pozemská dobra k získání ukrytého pokladu Nebeského Království.

Červen - abychom s pohledem upřeným na Srdce tiché a pokorné Tvého Syna, se stále znova učili, co znamenají slova: „Milosrdenství chci a ne oběť!“

Červenec - Abychom, vědomi si své vlastní ubohosti, zakotvili svou naději zcela v Kristu jako úhelném kameni, který jediný je schopen naplnit naši touhu po dobru.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Doval mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milý čtenáři,

řekni mi, po čem toužíš, a já ti řeknu, kdo jsi. Tak bychom mohli parafrázovat známé rčení. Jakou bychom uslyšeli odpověď? Toužím po lásce, dobru, klidu, štěstí nebo po penězích, luxusním bydlení, po novém autě...

Jednu odpověď bychom asi neuslyšeli a když, tak jen sporadicky: Toužím po tom, abych byl svatý! Někdo se pravděpodobně nechápavě ohlédne, že to není moderní, že dnes každý chce být jednoduše „normální“. Avšak být normální znamená, odpovídat normě. A jsme opět na začátku: řekni mi, jakou se řídíš normou...

Bude to norma Boží čili svatost nebo nějaká jiná? Pán Ježíš nám v evangeliu říká: „Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5,48) a na dalších místech konkrétně, co se tím myslí. Kardinál Joachim Meisner k tomu dodává: „Tvým ideálem musí být stát se svatým - všechno ostatní je pro tebe příliš malé a příliš levné! Kdo je svatý, stává se člověkem v plném slova smyslu.“

br. Bohdan

Modlitba k Panně Marii

*Maria, dej mi oči své, ať vidím všechno pravdivě.
Ať každý den správně rozeznám, co dobré je, co jenom klam.
Ať pro dobré mám vždycky cit, ať poznám, že mám odpustit.
Maria, dej mi oči své, vždy jasné a vždy laskavé.*

*Maria, dej mi i rty své, ať mluvím jen, co správné je,
radostné nesu poselství všude, kde neláska se tmí.
 Víc s Bohem mluvím v slovech svých, než s druhými o druhých.
Maria, dej mi i rty své, ať zpívám Magnificat tvé.*

*Maria, dej mi i sluch svůj, ať slyším to, co říká Bůh.
Ať nezní marně Boží hlas, když volá ke mně zas a zas.
Ať nepřeslechnu každý den hlas toho, kdo je opuštěn.
Maria, dej mi i sluch svůj, ať slyším to, co mluví Bůh.*

*Maria, dej mi ruce své, ať skutky mé jsou jako tvé.
Když modlím se, když pracuji, všechno rád Bohu daruji.
Pomoc máš pro nás v rukou svých, Ježíše vidíš v trpících.
Maria, dej mi ruce své, tak něžné a tak pomocné.*

*Maria, dej mi srdce své, ať také Boha miluje.
Mou ubohost, mé starosti přetaví žár tvé milosti.
Maria, dej mi srdce své, navždycky Bohu oddané.
Amen*

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Po smrti kardinála Jana od sv. Pavla František odešel do města Florencie, kde v té době pobýval kardinál Hugolin jako papežský vyslanec. Kardinál Hugolin byl znám jako muž velmi šlechetný a moudrý. Tento hodnostář byl také zároveň biskupem Ostie a požíval velikého vlivu u papeže Honoria III. i u papežského dvora vůbec. Ač již byl skoro šedesátiletý, přece jen byl pln zápalu pro všechno, co směřovalo k dobru a prospěchu Církve svaté.

Kardinál Hugolin pozoroval již delší čas se zálibou vzestupu nového řádu a vydatně jej podporoval, ač nebyl o to žádán. František to věděl, a proto se rozhodl, že jej poprosí, aby držel ochrannou ruku nad jeho řádem, místo zesnulého kardinála Jana. Hned druhého dne po příchodu do města uvedl svůj úmysl ve skutek. Dostavil se s několika bratry k Hugolinovi a přednesl mu svou pokornou žádost.

Zbožný kardinál přijal bratry s největší vlídností. Když uslyšel, oč žádají, odvětil jim: „S největší radostí vás přijímám pod svou ochranu. Doufám, že v budoucnu naleznete ve mně vždy oddaného příznivce a dle potřeby i ochránce. Jen o to vás prosím, abyste na mě pamatovali ve svých modlitbách.“

Tato ochota naplnila radostí srdce všech. František děkoval Pánu Bohu, že získal pro řád tak mocnou oporu, obrátil se ke kardinálovi a pravil: „Nejdůstojnější otče, přijmi naše nejvšelejší díky za svou laskavost. Buď ujištěn, že jak já, tak i moji synové přítomní i budoucí, budeme vždy na tebe pamatovat ve svých modlitbách.“ Zároveň projevil přání, aby se dle svých možností zúčastnil řádových kapitol, zvláště pak letnicové roku 1219, na které se měli sejít všichni členové řádu, aby podali zprávy o svých apoštolických pracích a jejich výsledcích. Hugolin přislíbil svou účast s největší radostí.

Když jednání skončilo, kardinál se vyptával na působení řádu a na překážky, které bratři nacházejí na své cestě. Přislíbil pak, že se postará, aby odpor některých duchovních proti nim vzal za své. Když František vyložil, jakou změnu učinil na poslední kapitole a jak se postaral o to, aby se řád rozšířil i v krajinách mimoitalských, Hugolin kýval hlavou na znamení souhlasu. Když mu pak František sdělil, že se ubírá nyní do Francie, aby tam pracoval na rozšíření řádu, kardinál projevil otevřeně svůj nesouhlas, neboť jako muž věhlasný a v řízení jiných obeznaný, tušil dobře, že by řádu neprospělo, kdyby jej František na delší dobu opustil a přenechal jej v rukou někoho jiného. Proto počal přemlouvav Františka, aby upustil od zamýšlené cesty, protože jeho řád potřebuje v této neklidné době jeho přítomnost.

Měli jsme již příležitost seznámit se s tím, jak František smýšlel o povinnostech vrchního představeného řádu. Domníval se totiž, že představený má vždy a ve všem být svým podřízeným dobrým příkladem a že to, co od svých podřízených vyžaduje, sám má konat. Proto se nemůžeme divit odpovědi, kterou dal kardinálu Hugolinovi. „Vyslal jsem,“ pravil, „mnoho svých synů do dalekých krajin, bylo by tedy opravdovou hanbou pro mě, abych v pokoji a bez namáhání odpočíval doma. Mimoto moji bratři, kteří mezi cizími lidmi snášejí hlad a žízeň, by měli zajisté dobrou příčinu reptat proti mému jednání. Když ale uvidí, že pracuji jako oni, budou pracovat s dvojnásobnou pílí a horlivostí, takže řád brzo bude vzkvétat v mnoha zemích.“

„Ale,“ namítl Hugolin, „proč se vystavovat tolikým obtížím a nebezpečím v cizí zemi? Či snad Itálie není dostatečným polem vaší působnosti?“ „Pane můj,“ odvětil František, „domníváš se, že Bůh dal vzniknout našemu řádu jen pro kraje naší rodné vlasti? Vpravdě pravím tobě, že já i moji bratři jsme povoláni k pracím pro spásu

celého světa; i mezi nevěřícími vznikne náš řád a získá tam mnoho duší pro Boha.“

„Budiž, milý bratře,“ přerušil jej kardinál, „avšak přesto opatrnost káže, aby ses z Itálie, aspoň v tuto chvíli nevzdaloval. Tvůj řád utěšeně roste a má zapotřebí tvé přítomnosti, abys jej při síle udržoval a proti nepřátelům hájil; vzpomeň si, s jakým odporem jsi se setkal ty i tvůj řád hned na začátku, a vaši odpůrci nejsou ještě odzbrojeni. Proto musíš uznat, že bude nejlépe, když se z Itálie nevzdálíš, a chceš-li podniknout i do Francie misijní výpravu, pošli tam někoho jiného; dá Bůh, že i bez tebe tam budou zdárně působit.“

Chtě nechtě, musel František uznat pravdivost slov moudrého kardinála a proto, ač ho to stálo mnoho přemáhání, prohlásil, že se podrobuje jeho přání a upouští od zamýšlené cesty do Francie. Nařídil bratřím, aby sami podnikli cestu do Francie pod vedením bratra Pacifika, kterého pokládali za nejschopnějšího a nejspolehlivějšího k vedení výpravy.

Po odchodu svých spolubratří František zůstal nějaký čas na dvoře Hugolinově, jak byl o to požádán, neboť kardinál, čím lépe poznával Františka, tím větší náklonnost a lásku k němu cítil; nebeský oheň, kterým byl František zanícen, rozplamenil i jeho srdce a nerozlučně jej spojil se srdcem Františkovým. Také František přilnul ke kardinálu Hugolinovi. Nic nepodnikal, dokud se s ním neporadil, a snažil se vždy řídit jeho moudrými radami a pokyny. Ctil v něm otce své duchovní rodiny.

Po svém pobytu u dvora legáta Hugolina se František odebral dále na jih do nitra Toskány. Doprovázela ho bratr Eliáš, který byl provinciálem toho kraje a s velmi dobrými výsledky pracoval na spáse duší.

Pak se vydal na cestu do údolí reatinského. V městečku Orte uzdravil zázračným způsobem hochu velice zmrzačeného, když jej poznamenal znamením kříže na žádost rodičů. Jiný zázrak vykonal v Narni, kde uzdravil znamením svatého kříže slepou ženu, která nabyla tolik vytouženého zraku. Konečně František dorazil do údolí reatinského. Mezi zdejšími obyvatelstvem

panovala veliká liknavost a lhostejnost v přijímání svátostí a v poslouchání slova Božího. Manželství byla uzavírána bez ohledu na učení Církve a mnoho jiných zlořádů a neřestí bujelo jako zkázonosné býlí, dusící vzrůstající pšenici.

František přicházel denně mezi lid a kázal slovo Boží. Zpočátku jeho slova nepřinášela žádný užitek. Jednoho dne, když se vracel ze sousedního městečka Cotanello na horu, na které pobýval, nemohl najít zpáteční cestu. Poprosil tedy rolníka, s nímž se cestou setkal, aby mu cestu ukázal, ale ten se zdráhal vyhovět jeho žádosti, protože v okolí bylo mnoho vlků, nebezpečných nejen zvířatům, ale i lidem. František však slíbil sedlákovi, že když jej doprovodí, žádný vlk mu neublíží. Rolník v důvěře v jeho slova se s ním vydal na cestu. Na zpáteční cestě se však setkal s dvěma silnými vlky, kteří k jeho údivu mu nejenže neublížili, ale lísali se k němu jako psi a doprovodili jej až k domovu.

Druhého dne rolník rozhlásil po celém okolí, co se mu minulé noci přihodilo. Zmínil se o Františkovi a pravil, že ten muž musí být Bohem velmi milován, když mu dal tak velikou

moc nad dravými zvířaty. Lidé se velmi zaradovali, protože již delší dobu se zde objevovaly smečky vlků, jimž padlo za obět nejen mnoho kusů dobytka, ale i několik lidí. Mimoto již několik let byly jejich vinice a pole ničeny krupobitím.

Následujícího dne se valily zástupy lidí k hoře, kde přebýval František. Když ho našli, začali ho úpěnlivě prosit, aby jim u Boha vyprosil smilování. František jim přislíbil, že se bude modlit za ně, ale zároveň je prosil, aby ho podporovali svými modlitbami. Po nějakém čase František sestoupil do údolí a počal mluvit ke shromážděným davům: „Ke cti a chvále Boží vám slibuji, že pohromy, kterých jste doposud zakoušeli, ustanou. Pán, jenž je milosrdný a soucítí s vámi, vám bude žehnat ve vašich pracích a povede se vám dobře, když uvěříte mým slovům. Každý z vás ať se upřímně vyzná ze svých hříchů a činí pokání.“ Lidé přijali slova Františkova a slíbili, že budou činit pokání. Od té chvíle nebylo v kraji po vlčích ani stopy, ani krupobití více neničilo polní úrodu. Nejpodivnější na tom bylo, že když někde v okolí padaly kroupy, bylo údolí reatinské od té pohromy uchráněno.

Řád bratří minoritů
přijímá nové kandidáty.

Informace: P. Stanislav Gryň,
Malá Štupartská 6, 110 00
Praha; tel.: 02/ 2231 6014

Bůh totiž nejenže nenávidí hřích, ale také dopouští za hřích tresty, a to nejen tady na zemi, ale i na věčnosti. Nepochybně nikdy, že ujdeme trestu za své hříchy, které jsme spáchali. Neříkejme nikdy: Hle hřešili jsme a co se nám za to stalo? Pamatujme, že odplata nás čeká také na věčnosti. Velmi často můžeme vidět odplatu za hříchy již na tomto světě. Hlad, mor, bída, rozličné nemoci, nesváry, násilí a války jsou důsledkem našeho hříchu. Písmo svaté nás vybízí, abychom se snažili tyto pohromy odvrátit pravým pokáním, a když je máme snášet, pak abychom je používali ke spáse svých duší.

*podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS*

Slavnostní výzva obnovit úmluvu

Promluva při generální audienci 24. dubna

„Při novoluní zatrubte na polnice, při úplňku v den našeho svátku“ (Ž 80, 4) Tato slova 80. žalmu, který byl právě přednesen, odkazují k liturgické slavnosti podle měsíčního kalendáře dávného Izraele. Je obtížné stanovit, na kterou slavnost žalm naráží; je jisté, že liturgický kalendář bible, i když vychází z průběhu ročních období a tedy přírody, se prezentuje jako velmi pevně zakotvený v dějinách spásy a zvláště do hlavní události exodu (východu) z egyptského otroctví spojeného s úplňkem prvního měsíce (srv. Ex 12,2,6; Lev 23,5). Tam se totiž zjevil Bůh osvoboditel a zachránce.

foto: G. Galážka

Petr našich duší

Jak říká poeticky 7. verš našeho žalmu, sám Bůh zbavil břemene záda židovského otroka v Egyptě, koš plný cihel, nezbytných pro stavbu města Pitom a Ramses (sr Ex 1, 11.14). Sám Bůh se postavil po boku utlačovaného lidu a svou mocí odňal a smazal hořké znamení otroctví, koš cihel vypálených na slunci, výraz nucených prací, k nimž byli přinuceni synové Izraele.

Sledujme nyní, jak se rozvíjí tento zpěv izraelské liturgie. Otevírá se výzvou ke slavnosti, ke zpěvu, k hudbě: je to oficiální svolání liturgického shromáždění podle dávného příkázání kultu, který rozkvétal již v egyptské zemi slavením paschy (srv. Ž 80, 2-6a). Po této výzvě se ozve hlas samého Hospodina skrze proctví kněze v chrámu na hoře Sion a tato Boží slova zaplní celý zbytek žalmu (srv. vv. 6b-17).

Proslov, který se rozvíjí, je prostý a krouží kolem dvou ideálních pólů. Na jedné straně je božský dar svobody, která byla nabídnuta utlačovanému a nešťastnému Izraeli: „*V soužení jsi volal a já jsem tě bránil*“ (v. 8). Naráží se na podporu Hospodina, kterou poskytl Izraeli putujícímu pouští, to je dar vody v Meribě v obtížné situaci těžkostí a zkoušek.

Na druhé straně však vedle Božího daru žalmista uvádí jiný významný prvek. Biblické náboženství není samotářský monolog Boha, jeho akce určená nečinné bytosti. Naopak, je to dialog, je to slovo, po němž následuje odpověď, je to gesto lásky, která vyžaduje souhlas. Kvůli tomu je vyhrazen široký prostor výzvě, jimiž se Hospodin obrací na Izraele.

Hospodin ho především vybízí, aby věrně zachovával první příkázání, základ celého desatera, totiž víru v jediného Pána a Spasitele a odmítnutí model (srv. Ex 20, 3-5). Řeč kněze jménem Boha je rytmizována slovesem „poslouchat“, tak oblíbeným v knize Deuteronomium (5. kniha Mojžíšova), jež vyjadřuje, že Izrael poslušně

přijal Zákon z hory Sinaj a je znamením odpovědi Izraele na dar svobody. V našem žalmu se opakovaně ozývá: „*Slyš, můj lide... kéž bys mě poslechl Izraeli... Neuposlechl mě můj lid, Izrael mi nechtěl být povolný... kdyby mě však můj lid uposlechl*“ (Ž 80, 9.12.14).

Lid může plně přijmout dary Pána pouze tehdy, když mu bude věrně naslouchat a když bude poslušný. Bohužel Hospodin musí s hořkostí zaznamenávat četné nevěrnosti Izraele. Putování pouští, na které žalm naráží, je celé posázeno těmito akty vzpoury a modloslužebnictví, které dosáhnou svého vrcholu, když si udělá zlaté tele (srv. Ex 32, 1-14).

Poslední část žalmu (srv. 80, 14-17) má melancholickou náladu. Bůh tam totiž vyjadřuje touhu, která dosud nebyla naplněna: „*Kdyby mě však můj lid uposlechl, kdyby Izrael chodil mými cestami*“ (v. 14).

Tato melancholie je však inspirována láskou a spojená s živou touhou zahrnout vyvolený národ dobry. Kdyby Izrael kráčel cestami Hospodina, ten by mu mohl ihned dát vítězství nad jeho nepřáteli (srv. v. 15) a živit ho „pšeničnou bělí“ a sytit ho „medem ze skály“ (v. 17). Byla by to radostná hostina s čerstvým chlebem, pomazaným medem, který jako by vytékal ze skal zaslíbené země, a představuje rozkvět a plný blahobyť, jak se často v Bibli opakuje (srv. Dt 6,3; 11,9; 26,9.15; 27, 3; 31, 20). Otevřením této úchvatné vyhlídky se Hospodin zřejmě snaží dosáhnout obrácení svého lidu, aby odpověděl upřímnou a účinnou láskou na jeho nezměrně velkomyslnou lásku.

Křesťanské čtení božské nabídky odhaluje její veliký rozsah. Origenes nám totiž nabízí tento výklad: Pán (Hospodin) „jim dal vstoupit do zaslíbené země; neživil je mannou jako na poušti, nýbrž obilím, které padlo do země (srv. Jan 12, 24-25), jež

vstalo z mrtvých... Kristus je obilí; On je skálou, která na poušti napojila vodou izraelský lid. V duchovním smyslu jej nasýtil medem a ne vodou, aby ti, kteří uvěří a přijmou tento pokrm, cítili med ve svých ústech“ (*Homilie na 80. žalm, č. 17: Origene-Gerolamo, 74 Omelie sul Libro dei Salmi, Milano 1993, pp. 204-205*).

Jako vždycky v dějinách spásy, posledním slovem ve střetnutí Boha s hříšným lidem není nikdy odsouzení a trest, nýbrž láska a odpuštění. Bůh nechce soudit a odsuzovat, ale zachraňovat a osvobozovat lidstvo

od zla. Znovu a znovu opakuje slova, která čteme v knize proroka Ezechiela: „Což si libuji ve smrti svévolníka... Zdalipak nechci, aby se odvrátil od svých cest a byl živ? ...Proč byste měli zemřít, dome izraelský? Vždyť já si nelibuji ve smrti toho, kdo umírá, je výrok Panovníka Hospodina. Obrátte se tedy a budete žít“ (Ez 18,23.31-32).

Liturgie se stává privilegovaným místem, na němž se má naslouchat božské výzvě k obrácení a návratu do náruče Boha „plného slitování, nejvyššího milosrdného a věrného“ (Ex 34, 6).●

Slavnostní obnovení smlouvy

Žalm 81 (80)

Plesejte Bohu, který nám pomáhá, jásejte Jakobovu Bohu.

Zanotujte píseň, udeřte na buben, na libezně zvučící citeru a harfu.

Zadujte do trub v den novoluní, v den úplňku, v čas našeho svátku.

Takový je příkaz v Izraeli, je to zákon Jakobova Boha.

Narižení, které dal Josefovi, když se postavil proti egyptské zemi.

Slyšel jsem neznámý mně hlas: „Zbavil jsem jeho šíji břemena,

z jeho rukou jsem vzal koš robotníka.

V soužení jsi volal, a osvobodil jsem tě, odpověděl jsem ti z hřimajícího mraku,

u vody v Meribě jsem tě zkoušel.

Slyš, můj národe, chci tě napomenout, Izraeli, kéž bys mě poslouchal!

Nesmiš mít boha jiného, nesmiš se klanět bohu cizimu!

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, otevři ústa a naplním je!

Ale můj národ na můj hlas nedbal, Izrael mě neposlouchal.

Nechal jsem je tedy v zatvrzelosti jejich srdce, ať si žijí podle svých nápadů!

Kéž by mě můj národ slyšel, kéž by Izrael kráčel po mých cestách!

Hned bych pokořil jejich nepřátele, na jejich protivníky bych obrátil svou ruku.

Ti, kdo nenávidí Hospodina, by mu lichotili, jejich osud by trval navždy.

Jeho bych však živil jadrnou pšenicí, medem ze skály bych jej sytil.“

Skrze Neposkvrněnou stékají na nás všechny milosti

Každé obrácení a posvěcení se uskutečňuje díky Boží milosti. Bez Boží pomoci se nikdo nemůže osvobodit od zla, a už vůbec není schopen dosáhnout nebe. „Boží milosti je ke spáse nevyhnutelně potřeba,“ říká jedna z hlavních pravd naší víry.

Dárce všech milostí je Bůh v Nejsvětější Trojici. Pán Ježíš skrze své vtělení, umučení a svou smrt na kříži nám otevřel cestu k Bohu, a tak díky Němu můžeme čerpat z nekonečné pokladnice Božích milostí.

Znamením a symbolem Boží lásky k nám je Nejsvětější Srdce Páně. Bylo probodeno kopím vojáka a od té doby je otevřené pro všechny, především pro hříšníky. Každý, kdo Ježíšovo srdce miluje, uctívá a obrací se k Němu, je obdarován milostmi, protože je „plné dobroty a lásky“ a také „bohaté a štědré ke všem, kteří Ho vzývají,“ jak se modlíme v litaních.

Nejsvětější Ježíšovo Srdce je „horoucí výhni lásky“ ke všem lidem. Chce lidem dávat Boží milosti, a tak je očistit a posvětit. Pán Ježíš „hledá“ pomocníky, kteří by k Němu přiváděli duše. Nejkrásnějším a nejnádhernějším pomocníkem při rozdělování milostí z Ježíšova Srdce je Jeho Matka, Panna Maria. Ona se mu odevzdala bez nejmenší výhrady. Ona byla a je věrnou a pokornou služebnicí Páně. Lásky a víry Ji přivedly až k bolestnému Kristovu kříži. Byla svědkem Jeho lásky, když Ji z kříže svěřil za děti všechny vykoupené.

Od tohoto činu Boží vůle na Golgotě se Neposkvrněná stala zvláštní spolupracovnicí Spasitelovou a zprostředkovatelkou Jeho milostí. Jako dobrá a milostivá Matka je hojně uděluje a nezapomíná na žádného prosícího. Skrze Její Neposkvrněné srdce lidstvo stále přijímá dobrodiní spásy a posvěcení. Nejvíce to zakoušejí ti, kteří Ji milují.

Sv. Maxmilián ve svém úkonu odevzdání se Neposkvrněné neváhal říci: „vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova“. Taková víra otce Kolbeho, stvrzena celým jeho životem, způsobila, že chtěl k Neposkvrněné přivést všechny lidi, aby z „nejsladšího Srdce Ježíšova“ na ně stékaly proudy Božích milostí. Náš světec i dnes pokračuje ve svém díle přimlouvoucího se nebi.

Myšlenka Rytířstva Neposkvrněné je aktuální v současné době, kdy svět pohrdá Božími milostmi a bezradně touží po štěstí, které však hledá mimo Boha. A přece stačí, aby se obrátil k Neposkvrněné, Prostřednici všech milostí. Aby se to mohlo uskutečnit, je potřeba moudrých, odvážných a láskou zapálených rytířů Neposkvrněné. Ziskáváním sebe a jiných pro Neposkvrněnou uskutečnime to, že celé lidstvo bude proměněno láskou nejsladšího Srdce Ježíšova, vždyť ono je „odvěkou touhou všeho tvorstva“.

Rytíř Neposkvrněné

foto: archiv

ČTVRTHODINKA PŘED NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTÍ

Úryvky z textu svatého Antonína Marie Clareta (1807-1870).

Autor v nich nechává mluvit Ježíše ke čtenáři jako učitele duchovního života.

Není nutné mnoho vědět, aby ses mi líbil - stačí, že mě velmi miluješ. Takže zde se mnou mluv tak, jako bys mluvil se svým nejllepším přítelem.

Chceš mě za někoho o něco prosit?

Řekni mi jeho jméno a potom mi pověz, co chceš, abych teď pro něho udělal. Vypros si mnoho - neváhej prosit. Mluv ke mně jednoduše a upřímně o chudých, které chceš utěšovat, o nemocných, které vidíš trpět, o zbloudilých, které toužíš vrátit na správnou cestu. Řekni mi o každém alespoň slovo.

A potřebuješ nějakou milost pro sebe?

Jestli chceš, napiš mi něco jako listinu se vším, co potřebuješ. Přijď a přečti ji v mé přítomnosti. Řekni mi otevřeně, že jsi snad pyšný, sobecký, nestálý, nedbalý... a potom mě popros, abych ti přišel na pomoc, zbavil tě toho všeho s větším nebo menším úsilím, tak jak chceš. Nestyď se! Je mnoho spravedlivých, mnoho svatých v nebi, kteří měli přesně ty stejné chyby. Ale oni se pokorně modlili... a později se od hříchů osvobodili.

A neváhej také prosit o své zdraví, jakož o šťastné dokončení své práce, obchodů nebo studií. To vše ti mohu dát a také dám. A přeji si, abys mě o to prosil, jestliže to není proti tvé svátosti, ale pro ni a její podporu. Co potřebuješ zrovna dnes? Co pro tebe mohu udělat? Kdybys věděl, jak moc si přeji ti pomoci!

Máš právě nějaký plán?

Vyprávěj mi ho. Čím se zabýváš? Na co myslíš? Co si přeješ? Co mohu udělat pro tvého bratra, co pro tvou sestru, pro tvé přátele, pro tvou rodinu, pro tvé představené? Co pro ně chceš udělat? A co já: Nepřeješ si, abych byl veleben? Nechtěl bys udělat něco dobrého pro své přátele, které máš velmi rád

a kteří možná žijí bez myšlenky na mě? Řekni mi: Co budí dnes hlavně tvou pozornost? Co si toužeš ně přeješ? Co děláš pro to, abys toho docílil?

Řekni mi, když se ti něco nepovede, a já ti povím důvod tvého neúspěchu. Nechceš si mě získat pro sebe? Jsem Pán srdcí, a s mírným násilím je přivedu tam, kam chci, aniž bych narušil jejich volnost.

Cítíš se snad smutný, nebo máš špatnou náladu?

Pověz mi podrobně, proč jsi smutný? Kdo tě zranil? Kdo urazil tvou sebelásku? Kdo tebou opovrhoval?

Řekni mi všechno, a brzy se dostaneš tak daleko, že mi řekneš, že podle mého příkladu všechno opustíš, všechno zapomeš. Jako odplatu přijmeš moje utěšující požeňání.

Máš strach? Cítíš ve své duši neurčitou záměrnost, která je sice neoprávněná, ale přesto ti nepřestává rozdírat srdce? Vrhni se do náruče mé prozřetelnosti! Jsem u tebe, na tvé straně. Vidím všechno, slyším všechno a ani na okamžik tě neopustím.

Cítíš odpor u lidí, kteří tě dříve měli rádi, kteří na tebe teď zapomněli a oddělili se od tebe, a to bez nejmenšího důvodu? Pros za ně, a Já je přivedu zpět na tvou stranu, jestliže nebudou překážkou na cestě k tvé svátosti.

Nechceš mi sdělit nějakou radost?

Proč se mi nesvěříš, jsem přece tvůj přítel? Pověz mi, co od poslední návštěvy u mne potěšilo tvoje srdce, co tě rozesmálo? Treba jsi zažil příjemné překvapení. Možná, že jsi obdržel radostné zprávy, dopis, znamení náklonnosti.

Možná, že jsi překonal nějakou těžkost a dostal ses z beznadějně situace. To vše je moje zásluha. Jednoduše mi řekni: Děkuji, můj Otče.

Nechceš mi něco slíbit?

Čtu si v hlubině tvého srdce. Člověk se dá lehce oklamat, ale Bůh ne. Takže se mnou mluv zcela upřímně. Rozhodl jsi se už nehřešit, zřici se věci, která ti škodí, nečíst knihu, která dráždila tvou představitost, nestýkat se s člověkem, který zmátl mír tvé duše? Budeš k člověku, na kterého ses dosud díval jako na nepřítel a který tebou opovrhl, zase mírný, laskavý a ochotný?

Dobře, běž zase zpět ke svému obvyklému zaměstnání. Ke své práci, ke své rodině, ke svému studiu. Ale nezapomeň na čtvrt hodinku, kterou jsme zde oba strávili. Zachovej si, pokud je to možné, mlčení, skromnost, vnitřní koncentraci a lásku k bližnímu. Miluj mou Matku, která je také Matkou tvojí. A přijď zase se srdcem, které je ještě více naplněno láskou a které se ještě více obětovalo mému duchu. Potom najdeš v mém

Duše Kristova, posvět mě.
Tělo Kristovo, uzdrav mě.
Krví Kristova, opoj mě.
Vodo z boku Kristova, obmyj mě.
Umučení Kristovo, posilni mě.
Ó dobrý Ježíši, vyslyš mě.
Ve své rány ukryj mě.
Nedopusť, abych se od Tebe odloučil.
Od nepřítel zlého uchraň mě.
V hodinu smrti navštiv mě.
Přijiti k Tobě přikaz mně,
ať s Tvými svatými chválím Tě
na věky věků.
Amen.

srdci každý den novou lásku, nové dobrodiní, nové útěchy. ●

Vychází zvláštní síla

Jako nejlepší pomoc v péči o duše, takřka jako prodlouženou ruku kněze, jsem poznal Legii Mariinu. Vždycky když jsem nastoupil jako kaplan do nové farnosti, první co bylo, jsem zavedl tuto legii. Dělal jsem to tak, že jsem své bdělé oko vždycky zaměřil na návštěvníky kostela a něco prohodil s těmi, kteří se mi k tomu zdáli zvlášť vhodní. Tak mi také padla do oka jedna mladá dáma, která se vždycky s mimořádnou zbožností zúčastňovala mše svaté. Jednou jsem se jí po mši sv. zeptal, jestli by nebyla ochotna vykonávat laický apoštolát ve farnosti v Legii Mariině. K mému velikému údivu mi tato žena oznámila, že vůbec není katolička a že ani není pokřtěna. Její rodiče byli v tzv. „templářské společnosti“, v evangelické sektě, v níž je zvykem křtít jen dospělé, ale pro válečné události ke křtu nedošlo. Otázal jsem se jí tedy: „Proč k nám chodíte do kostela?“ Odpověděla mi s přesvědčivou jistotou: „No protože cítím, že v katolickém kostele je Bůh. Katolické kostely jsou naplněny Bohem, evangelické jsou proti tomu studené a prázdné. A když „to“ kněz pozvedá, cítím, že z toho vychází síla.“ Vůbec nevěděla, že „to“, co kněz vyzvedá, se nazývá Hostie a ani neměla ponětí o jednotlivých částech mše svaté. Měla jen zvláštní pocit přítomnosti Boží.

Namítl jsem jí: „Když tedy máte pocit, že je tady Bůh, proč se nestanete katoličkou, abyste mohla Boha přijímat?“ Na to odpověděla, že se necítí hodna přijímat Boha. Pak jsem jí vysvětlil, že žádný z nás není hoden přijímat Boha a že proto taky před sv. přijímáním jako výraz své nehodnosti vkládáme do modlitby: „Pane, nezasloužím si...“ A že se ze své viny vždycky můžeme ve svaté zpovědi obmyt. Ale že se nám chce Bůh rád darovat, přesadit do nás svůj život a vzít nás do svého božského života.

Za osm dní přišla ke mně, že by se skutečně chtěla stát katoličkou. Rád jsem jí dal poučení a připravil ji na svatý křest a k prvnímu sv. přijímání a biřmování.

Pak jsem ji ztratil nadobro z očí, protože jsem byl zase přeložen. Nedávno - po dvaceti letech - mě na Mariánském náměstí v Mnichově oslovila nějaká dáma. Po krátkém zamýšlení jsem ji poznal. Plna radosti se mi přiznala, že stále ještě chodí denně na mši svatou a stále ještě pociťuje zvláštní přítomnost Pána v Nejsvětější svátosti.

Jak bychom měli být Bohu vděční, že on sám v Nejsvětější svátosti přivádí nevěřící na své Srdce!

Karl Maria Harrer

Blahoslavená Marie Antonína Kratochvílová

Pro církev je vždy velkou radostí, když papež vyhláší nové blahoslavené nebo svaté. Poznáváme, že máme nové příklady a vzory pro náš život i nové přímluvce u Pána Boha. A tím ještě větší bývá tato radost, když se jedná o někoho, kdo vyšel z našeho národa. Proto velkou radostí bylo pro naši zemi, když 13. června 1999 vyhlásil papež Jan Pavel II. při své návštěvě v Polsku 108 nových mučedníků z doby druhé světové války za blahoslavené.

Byla mezi nimi také řeholní sestra Marie Antonína Kratochvílová. Již její příjmení ukazuje, že patří do našeho národa. A protože jsme před krátkým časem přinesli životní črtu kněze - mučedníka redemptoristy P. Metodě Dominika Trčky, dnes tak učiníme i o této nové blahoslavené.

Narodila se 21. srpna r.1881 v Ostravě - Vítkovicích. Její otec byl prostý dělník Jan Kratochvíl a pocházel ze Štěpánova u Olomouce, její maminka Johana z Vengierské Gorky (dnes na území Polska). Její rodiče byli hluboce věřící, sňatek uzavřeli v r.1877. Otec pracoval jako dělník ve vítkovické slévárně. Malá Marie Anna byla pokřtěna 3. září 1881 a za kmotra jí byli manželé Josef a Marie Novákovi. Její otec musel ze zdravotních důvodů v r. 1885 přerušit práci a brzy na to zemřel. Matka dala děti do sirotčince, který vedly Chudé školské sestry naší Paní v Bielsku Biale.

Naše Marie v sirotčinci byla šťastná a zde obdržela základní vzdělání a výchovu. Po skončení povinné školní docházky pomáhala sestrám v sirotčinci. V 19 letech uslyšela hlas k řeholnímu povolání a 16. května 1901

se přihlásila jako kandidátka u těchto sester. V Bílé Vodě u Javorníka vystudovala na učitelku a v r.1909 vstoupila do noviciátu, kde obdržela řeholní jméno Marie Antonína. První řeholní sliby složila 27. září 1910. Sedm let pracovala jako učitelka v Karvině a od r. 1917 v Polsku ve Lvově. Tam prožila i občanské boje mezi Ukrajinci a Poláky, kteří tyto ukrajinské oddíly vytlačili. Později se stala představenou v Tlumači, kde se budoval nový internát a učitelský ústav. Zde osvědčila vytrvalost, budovatelský talent a především pevnou důvěru v pomoc Boží. Ústav obdržel plná veřejná práva a úspěšné maturitní zkoušky udělaly dobré jméno v novém učilišti. Marie Antonína si vážila svého povolání, zde jsou její slova: „Není možné snad dosáhnout většího štěstí zde na zemi, než to, které prožívám za zdi kláštera. Jen kdyby lidé viděli, kolik štěstí a radosti je v klášteře!“

1. září 1939 bylo Polsko napadeno Německem. Poláci statečně bránili Lvov. Ale

když 17. září 1939 z opačné strany napadla Rudá armáda Polsko, byl Lvov od 22. září 1939 pod mocí Sovětů. A nastaly zlé časy. Sestra Marie Antonína byla jmenována provinční představenou. Její sídlo bylo v Mikulčíně. Klášter byl útočištěm poražených polských důstojníků a vojáků. Na Štědrý den v r. 1939 ruská vláda zabrala sestřičkám dům a byl jim ponechán jen jeden pokoj. Aby měly z čeho žít, sestry pracovaly u jednoho hospodáře na poli a jiné v prádelně místní nemocnice. Mělo však být ještě hůře. Německo koncem června 1941 napadlo Sovětský Svaz. Území se dostalo pod moc německé armády. 9. července 1942 byly sestry zajaty německým gestapem, uvězněny a obžalovány z podpory polských důstojníků

a též za to, že jim zasílaly dary na Sibiř do zajateckých táborů. A tak toho večera (9.7.1942) šlo všech 7 sester do vězení. Nejvíce, a i s mučením, byla vyslýchána sestra představená Marie Antonína. Později byla od sester oddělena a vyslýchána v Tatarově. Odtud i se sestrami se dostala do vězení ve Stanislavově. V jedné cele jich bylo s ostatními vězeňkyněmi na třicet. Podmínky byly nemožné. Jen šest osob si mohlo lehnout na postel bez matrací. Vězeňkyně se k sestře Marii Antoníně hrnuly jako k matce. V tichu se s nimi modlila, utěšovala je a doprovázela svou modlitbou. V této době si nebyl nikdo jist životem. Trpěly hladem, zimou i týráním. Byly tam s nimi i dvě sestry židovky. Protože se jedné zastala, byla surově zbita dřevěnou holí. Když se jí sestry ptaly, co dělala, když ji bili, řekla: „Já jim odpouštěla a za ně se modlila.“ Nevinné utrpení těchto sester bylo ukončeno 27. září 1942, ale sestra představená vůbec nemohla jít, spolusestry ji musely vynést a potom se dostala do nemocnice ve Stanislavově v úplném bezvědomí. Primář nemocnice, židovského původu, když viděl její zubožené a zbité tělo, takto se vyjádřil: „Je to mučednice. Musela být hrozně bita a velmi špatně s ní zacházeli. Dělal jsem vše, co bylo v mých silách, ale lidskými silami ji nemohu zachránit.“ Jejími posledními slovy byla modlitba: „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“ Zemřela na první pátek 2. října 1942.

To, že nebyly sestry popraveny ihned při uvěznění, za to děkují jednomu německému důstojníkovi, který jak se přiznal, se za ně přimluvil. Sestra Marie Antonína byla spolu se 107 umučenými pro víru a křesťanský způsob života, kteří zahynuli během 2. světové války, prohlášena Svatým otcem Janem Pavlem II. za blahoslavenou ve Varšavě 13. června 1999. Biskupství ostravsko-opavské má v ní velkou přímiluvkyni.

Blahoslavená Marie Antonína, oroduj za nás i celou naši vlast!

Sůl nad zlato

Josef Veselý

Dovede oslnit
i přes špínu a prach
až k slepotě srdcí
Dovede ohlušit
svádíivým cinkotem
přestože pálí dlaň
tíhou zrazování
to zlato mámvivé
jež do kapes strkají
kdykoliv a za cokoliv

Ale s každým novým životem
s probouzejícím se ránem
před stéblem prolamujícím
zatvrdlou hroudu země
v domově u stolu
kde voní čerstvý chléb
tam všude zaznívá
stále se opakující
Sůl nad zlato
protože ty i já
byli jsme vyvoleni
být solí této země

Pochod pro život měl úspěch

Aktivisté Hnutí pro život pod omlazeným vedením jsou stále výraznějšími partnery pokřivenému svědomí české společnosti. Jejich posledním úspěchem byl také Pochod pro život, který se konal v Praze 23. 3. 2002. Pořadatelé se nedali odradit loňskou mediální skandalizací, vyvolanou provokacemi anarchistů, a odvedli perfek-

Rozhovor České televize
s viceprezidentkou HPŽ ČR
Zdeňkou Rybovou

ní výkon, který byl milým překvapením pro všechny zúčastněné. Přesto, že počasí pochodu příliš nepřálo, sluníčko svítilo ve tvářích bezmála tisícovky mladých i starších, dětí i rodičů, studentů, duchovních a řeholníků, kteří si vykračovali pražskou pěší zónou s transparenty Stop kultu smrti, Češi pro život, Svědomí nelze zabít a Potrat všechno změni.

Již dva dny před pochodem brněnský biskup Vojtěch Cikrle sloužil přímluvnou mší sv. za úctu k počatému životu v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla. Konání pochodu podpořil biskup královéhradecký Dominik Duka, biskup litoměřický Josef Koukl, biskup ostravsko-opavský František Lobkowicz a řeckokatolický biskup (apoštolský exarcha) Ivan Ljavinec. A samozřejmě také už tradiční účastník Pochodu pro život - nestárnoucí arcibiskup Karel Otčenášek. Ten nejen prošel celou trasu pochodu až k soše sv. Václava, ale před jeho začátkem vedl a spolu s deseti dalšími duchovními koncebroval bohoslužbu

nestárnoucí arcibiskup Karel Otčenášek

v Chrámu Panny Marie před Týnem, která byla přímo přenášena Radiem Proglas. Zde otec arcibiskup m.j. vyslovil myšlenku odsouzení zla interrupcí formou publikace, v níž by své názory na tuto problematiku vyjádřily prominentní osobnosti veřejného života.

V samotném průběhu pochodu se ukázalo, že loňský pevný postoj ochránců života přinesl své ovoce. Provokátoři z řad feministického hnutí a ultralevičácké organizace REVO se nestačili divit. Jejich kabaretní převleky a snahy karikovat papeže Jana Pavla II. zůstaly bez odezvy. Klidní a připravení účastníci pochodu je lhostejně míjeli, doprovodní policisté provokatéry bez větších potíží odkláněli z trasy pochodu. Na policii museli být

předvedeni jen tři anarchisté, z toho jedna dvacetiletá dívka, která se odmítla legitimovat a dvaadvacetiletá žena, obviněná z útoku na veřejného činitele.

Koronou poklidného rázu letošního pochodu bylo jeho vyvrcholení na Václavském náměstí. Pod sochou sv. Václava zněly křesťanské písně v podání skupiny Paprsky, které hřejivými tóny a slovy za pár minut vypudily anarchisty i s jejich „právem na bezplatné interruptce“. A třebaže se snesl krátký přívál ledového deště, dobrou náladu přítomných potvrdila i vystoupení poslanců Jiřího Karase z KDU-ČSL, Marka Bendy z ODS, předsedkyně Unie katolických žen Markéty Koronthályové i několika vedoucích a klientek azylových domů pro matky v tísní. V závěru setkání lidé zazpívali Svatováclavský chorál a na paměť obětí potratové genocidy položili květiny na plátno s nápisem „Chtěli jsme vás pohladit“. Tichou tečkou za pochodem bylo vypuštění stovek bílých balónků - symbolů duší desetitisíců dětí, které se nesměly narodit... Propluly okolo sousoší svatých, pohoupaly se nad kopulí Národního muzea a zmizely v březnovém nebi.

*Ferdinand Peroutka
foto archiv HPŽ ČR*

zazněly křesťanské písně v podání skupiny Paprsky

Proti rozvodové mentalitě

Ve svém proslovu ke členům Tribunálu Římské rotty vyzval Jan Pavel II. všechny k boji proti „rozvodové mentalitě“, která tolik proniká dnešní společností.

Rozvodová hranice byla v anglosaských zemích vysoká již mnoho let. Studie univerzity Rutgers, jež vyšla minulý rok v červnu, podotkla, že 40 - 45 % manželství uzavřených nyní v USA skončí rozvodem, jestliže bude tato tendence pokračovat.

Tato rozvodová mentalita začíná ovládat i další země, včetně tradičně katolických. Podle deníku La Repubblica z 20. října 2001 se v Itálii během let 1980 - 1999 rozvodovost ztrojnásobila. Madridský deník ABC (ze 17. prosince 2001) uvádí, že ve Španělsku, kde byl rozvod legalizován před 20 lety, dnes jedno ze tří manželství končí rozvodem.

Velká polemika

Mnoho nových výzkumů potvrdilo vysokou cenu rozpadlých manželství. V r. 2000 Judith Wallerstein publikovala *Nečekané dědictví rozvodu*, kde zjistila, že u dětí, které vyrostly v neúplných rodinách je menší pravděpodobnost, že se ožení/vdají, větší pravděpodobnost, že se rozvedou, nebo budou mít nemanželské děti a budou užívat drogy.

Judith Wallerstein založila své výsledky na hloubkových rozhovorech se 100 dětmi v oblasti severní Kalifornie, které byly sledovány výzkumníky po dobu 25 let. Zjistila, že děti z rozvedených

rodin mají tendenci očekávat, že jejich vztah neuspěje a bojují se strachem ze ztráty, konfliktů, zraždy a samoty.

Další publikace o rozvodu, která vyšla v r. 2000, byla *Velká rozvodová kontroverze* od Edwarda S. Williame. Část knihy je věnována vypracováním informací z mnoha studií o důsledcích rozvodů. Williams zaznamenává, že v 60. a 70. letech vědci, kteří byli rozvodu nakloněni, napsali spoustu článků s tvrzením, že rozvod může mít pro některé děti užitek. Budoucí studie ukázaly, že tento optimismus byl falešný.

Např. v r. 1994 studie mezi 152 rodinami v Exteru v Anglii ukázala, že dokonce ve vysoce konfliktních rodinách byly děti méně nešťastné v porovnání s těmi z rozvrácených rodin. Tyto děti byly vlastně připraveny čelit rodinným problémům a dávaly přednost tomu, aby rodiče zůstali spolu.

Williams citoval ještě jednu studii o 5 000 zneužitých (= fyzicky i psychicky, pozn.) dětech mezi lety 1977 - 1990 v Anglii. Děti, které žijí jen s matkou nebo otcem mají devětkrát vyšší šanci, že s nimi bude špatně zacházeno, než děti, které žijí s oběma rodiči v tradiční rodině.

A pro dospělé obsahuje kniha z Kalifornie kvóty, jež poukazují, že byla třetina rodičů po rozvodu v depresi. Deprese byla zvláště rozšířená mezi ženami, postihla téměř 50 %. Dokonce 10 nebo 15

let po této události bolest a ponížení stále zaujíma-ly hlavní pozici v citech mnoha dospělých.

Další materiál na účinky rozvodu obsahuje kniha Jennifer Roback Morse *Láska a ekonomie*. Morse zaznamenala, že děti z prostředí s pouze jedním rodičem mají 50 - 80 % vyšší pravděpodobnost antisociálního chování, konflikty s vrstevníky a uzavírání se do sebe. Mají rovněž vyšší pravděpodobnost trpět strachem, depresemi a hyperaktivitou. Tato kniha také polemizuje s těmi, kteří obhajují rozvod odvolávající se na to, že je lepší pro všechny zúčastněné ukončit nešťastné manželství. Je sice pravda, že některé děti mají prospěch z ukončení vysoce konfliktního manželství, ale taková situace představuje jen malou část rozvodů. Fyzické násilí není hlavním činitelem většiny vdaných žen. Vyšší pravděpodobnost fyzického násilí je právě u svobodných žen žijících s partnerem ve volném svazku.

V Austrálii evidenci rozvodovosti obsahuje kniha Barryho Maleye - *Rodina a manželství v Austrálii*. Před 40 lety, zjišťuje Maley, 90 % dětí vyrůstalo v úplných rodinách, nyní toto číslo kleslo na 68 %. V tom samém časovém období násilná trestná činnost mladistvých vzrostla čtyřikrát, stejně jako počet sebevražd u mladistvých mužského pohlaví a drasticky stouply daně na svobodné matky na sociální podpoře.

Maley argumentoval, že „následky rozvodů může pro děti znamenat období emocionálních poruch, strach z odloučení, zoufalství, špatná přizpůsobivost, špatné školní a pracovní výsledky a pro většinu těžkosti v oblasti vztahů v dospělosti.

Bude to lepší?

Krátce předtím, než papež pronesl svůj proslov k Římské rotě, vyšla v USA další studie, která argumentovala tím, že rozvod nakonec nezpůsobil dětem tolik problémů. E. Mavis Hetherington vydala knihu *V dobrém i zlém: znovu uvážený rozvod*, ve které píše, že 75 % dětí z neúplných rodin se dokáže vypořádat s životem docela dobře.

Hetherington starostlivě poukázala na to, že by její práce neměla být považována jako protimanželská nebo prorozvodová. I když se většina dětí vyrovná s odloučením rodičů, 20 - 25 % je hluboce zraněno. Rovněž podotkla, že to trvá okolo 6 let pro většinu členů rodiny, aby znovu nabyli emoci-

onální a duševní stability po rozvodu. Lee Bockhorn z Daily Standard poznamenal, že Hetherington věří, že konec manželství může být „náročný a bolestivý,“ ale je to také „nová šance vybudovat nový a lepší život.“

Bockhorn zaznamenal, že tyto pozitivní objevy potvrzují přizpůsobivost lidstva. Ale to „nedělá rozvod méně politováníhodný nebo tragický,“ píše. Měli bychom udělat, co je v našich silách, aby bylo takových tragédií co nejméně.

A to je právě to, co chce dělat Jan Pavel II.. Tak jako bojoval za vizi pro život proti kultuře smrti, nyní bojuje proti rozvodové mentalitě. Dobrá budoucnost společnosti závisí na tom, jestli bude jeho slovům věnována pozornost.

podle agentury ZENIT z 2.2.2002

Rozvedli se...

Jsem vdaná už téměř dvacet let a jsem matkou náctiletých dětí. Teprve z této perspektivy vidím, kolik devastací v mých vztazích s manželem a dětmi způsobil rozvod mých rodičů, který se odehrál před 30 lety. V průběhu prvních 10 let manželství jsem bojovala s manželem o dominanci a současně jsem mu kladla požadavky, jako by byl mým otcem a ne manželem. Stále jsem se cítila nedocenená a málo milovaná. Myslím si, že to je proto, že jsem v dětství nezakusila opravdovou otcovskou lásku.

Katka

Z dětství si pamatuji především na hanbu, když jsem musel vysvětlovat svým vrstevníkům, proč nemám tátu. Dnes následkem onoho rozvodu je, že mé děti vlastně nemají dědečky a také to musí vysvětlovat. Bohudíky mají oba rodiče, takže tyto rodinné nedostatky jsou pro ně méně bolestné.

Ondřej

Vůbec si nepamatuji na svého otce, protože odešel od mámy, když jsem měla několik měsíců. Od té doby se mamka vyhýbala mužům. I já jsem byla vychována v prostředí antipatie k nim. Před 5 lety jsem se vdala a i když jsem se svým manželem a dvěma dětmi velmi šťastná, nemohu se zcela oprostít od strachu... neodejde jednou David pryč a nenechá mne samotnou?

Alena

Zemřel Josef Adámek

Dne 23. dubna 2002 zemřel v Brně Josef Adámek, katolický aktivista z období totality.

Narodil se 27. srpna 1914 ve Višňově u Moravského Krumlova. Už v mladém věku se stal členem III. řádu sv. Dominika, jako bratr Jeroným. Celý život se snažil ze všech sil sloužit rodině a Církvi. Oženil se v r. 1944 a spolu se svou manželkou Marií vychoval 12 dětí. Jedna dcera je řeholnicí. Vnuč Michal je trapistou ve Francii v Sept-Fons.

Život manželů Adámkových byl Božím požehnáním. Bylo to Boží dílo, na němž se snažili oba spolupracovat, a kde Kristus byl

centrální osobností. Avšak křesťanský rozměr života se neomezoval pouze na rodinné prostředí a výchovu dětí. Pan Adámek se aktivně podílel na organizování tajných křesťanských přednášek, křesťanských táborů pro děti a poutí k bl. Zdislavě z Lemberka, dominikánské terciářky, matky velké rodiny, křesťanské aktivistky a charitní pracovnice, jejíhož svatořečení se též dočkal. I když byl dvakrát zatčen, snažil se celý život šířit Boží slovo.

V r. 1969 založil tiskárnu LOGOS. V 70. letech, v době normalizace, musela tiskárna ukončit svou činnost. Přesto se křesťanská literatura tiskla dále, tajně. V r. 1979 byl poprvé zatčen a posléze propuštěn. V r. 1982 byl odsouzen na osmnáct měsíců za rozšiřování náboženské literatury. V r. 1985 patřil mezi skupinu aktivistů, kteří započali akce na ochranu nenarozeného života a šířili tzv. adopční modlitbu, aby děti, žijící pod mateřským srdcem nebyly zabíjeny. Tyto modlitby byly rozesílány na stovky adres a vedly k vytvoření organizace „Ochrana nenarozeného života“. V r. 1988 se zapojil do petiční akce, která formulovala požadavek náboženské svobody českého národa. 28.10.1999 obdržel z rukou prezidenta Václava Havla vysoké státní vyznamenání za zásluhy o republiku.

Po smrti své manželky, která zemřela v listopadu r. 2000, se jeho zdravotní stav začal postupně zhoršovat. Na popeleční středu t.r., v přítomnosti dětí, sloužil v jeho bytě mši svatou P. Jaroslav Horák, který mu udělil i svátost nemocných. Ještě jednou byla u něho, v přítomnosti jeho dvou dětí a několika terciářů, sloužena mše svatá P. Tomášem Bahounkem, OP, řádovým asistentem III. řádu sv. Dominika v Brně. Setkání bylo zakončeno oblíbenou písní bratra Jeronýma: „Blíž k Tobě, Bože můj“, která jej také posilovala ve vězení.

Zemřel tiše, obklopen svými dětmi a „jeho odchod byl jako ticho, v němž dozněla modlitba“.

Svíce

Josef Veselý

Byla bys k ničemu
nerozřatá
A k čemu tvůj knot
neshořelý

A nač tolik krásy
těla tvého
průsvitného
kdyby ses nevydala
za živa k spálení

Jakmile zahoříš
plamínkem svým
do tmy úzkostné
jsi tím

čím jsi

Mnoho současných religionistů a sociologů se zamýšlí nad tím, jestli se do sekularizované Evropy opět vrátí náboženství. Jeden z nejvýznamnějších z nich, Němec Peter Berger, odpovídá: „Již se vrátilo.“ Ve své nejnovější práci píše o tom, že nastala desekularizace. Jenže je to možno hodnotit kladně?

Sekularizace šedesátých a sedmdesátých let vedla k praktickému ateismu: žít, jako by Bůh vůbec neexistoval, věnovat se čistě svým materialisticky orientovaným zájmům. Ale jak to formuloval rakouský žurnalista Guenther Nanning - „touha nadále trvá“. Vnitřní potřeba nadpřirozených hodnot se zkrátka a dobře nedá vymazat z lidského srdce, o tom se

NÁVRAT NÁBOŽENSTVÍ?

přesvědčily všechny režimy v novověku, které se snažily násilím zavést ateismus. Proto ani tzv. konzumní materialismus nemohl být úspěšný.

Vlna religiozity se na Západě opět vzedmula. Jenže jaké je to náboženství? Křesťanské zcela určitě ne. Spíše je možno pozorovat zvýšený zájem o buddhismus, hinduismus a další orientální systémy, lavinovitě se šíří též víra v reinkarnaci, kvete žel také satanismus. Nová vlna religiozity znamená tedy přechod z deště pod okap. Církevně konstituované křesťanství stojí jaksi mimo. Na tom nic nemění ani ta skutečnost, že vzrůstá zájem o středověkou mystiku, o osobnosti Eckharda, Taulera, sv. Hildegardy atd., sympatiím se těší také sv. František z Assisi pro svůj vztah k přírodě, nicméně Církev jako instituce i se svými dějinami je hodnocena negativně. Ježíš Kristus je u nastupující generace řazen na stejnou úroveň s Buddhou či Rámakrišnou, o Jeho božství a výlučnosti spásy v Jeho osobě se nechce slyšet. Křesťanství je odmítáno jako údajné náboženství násilí, terčem

útoků se stala v poslední době zejména katolická sexuální morálka. Nová religiozita na Západě je tedy jakýmsi synkretismem, alergickým na křesťanský nárok výlučnosti spásy v Ježíši Kristu.

S ateismem a materialismem se dlouho žít nedá, náboženství se proto vrátilo, jenomže se jedná o náboženství pohanské dle vzoru starého Říma, kde si získaly oblibu a byly to-

lerovány všechny možno kultury přinesené zvenčí kromě křesťanství. Je však za této situace hlásání Evangelia ještě reálné? Zcela určitě ano. Jestliže v obdobné situaci ve starověké Římské říši křesťanství nakonec zvítězilo a přetvořilo tamější společnost, proč nevěřit, že se to stane i teď realitou, pokud křesťané budou žít Evangelium „naplno“? Ve starověku přineslo křesťanství poté, co se stalo dominantním, významnou mravně-humanizační reformu: bylo zakázáno usmrcovat a mrzačit otrocky, otec nesměl svévolně dát zabít čerstvě narozené dítě, jež považoval za přítěž, monogamní manželství a rodina se staly základem společnosti. Současná Evropa je zralá pro tutéž reformu. Kdo jiný než křesťané mají definitivně odstranit zabíjení nenarozených dětí a starých lidí, skoncovat s pornografií a sexuální promiskuitou nahrazující manželství? Před křesťanskou radostnou zvěstí v Evropě stojí teď nová šance. Využijeme ji?

Radomír Malý

Chvála společenství

V dnešní ateistické společnosti si člověk může se svou vírou připadat osamocen. Jeho víra bývá zesměšňována a slábne. Proto potřebuje někoho, u koho by našel oporu, posilu ve víře. Tuto posilu mu může poskytnout křesťanské společenství (společenství mládeže, studentů, žen, maminek, manželských párů, starších lidí).

Společenství, ve kterém budou lidé, kteří prožívají podobné starosti a radosti, mají ledaco společného. Společenství, ve kterém vládne láska, přátelství a důvěra, kde je možnost sdílení, osobních rozhovorů bez rizika „úniku“ a zneužití toho, co bylo řečeno. Společenství, ve kterém najde přátele, kteří poradí a pomohou. Společenství, ve kterém se člověk setká s Pánem Ježíšem, při společné modlitbě a při četbě a rozjímání Písma svatého. Vždyť, kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich, nám říká Pán Ježíš.

Tak můžeme spolu s Ním - u Něho načerpat právě tolik potřebnou energii pro další život, posílit a upevnit svou víru a vyprosít sobě, svým blízkým i světu mnoho milostí.

Chtěl bych se s Vámi rozdělit o zkušenost, která velmi pozitivně ovlivnila můj život.

Bylo to v r. 1987, krátce po maturitě, kdy jsem v místním JZD začínal jako zootechnik. V pátek po večerní mši svaté mě oslovila slečna zootechnička, inženýrka, kterou jsem ctil jako výbornou odbornici v oboru. Řekla mi, abych řekl babičce (u které jsem bydlel), že se vrátím pozdě domů a abych jel s ní.

Nevěděl jsem, co se bude dít, jestli budeme telit kravku nebo mi pomůže lépe se orientovat v evidenci hospodářských zvířat. A byl jsem z toho trochu zmatený: „Romane, odtedka jsem pro tebe Maruna.“ „Ano, paní inženýrko.“ Vyrázili jsme.

Po chvíli jsem se ocitl v jiné vesnici, v domě, kde jsem nikdy nebyl. Byl jsem uveden do obývacího pokoje. Tam už bylo plno lidí, z nichž některé jsem trochu znal, většinu jsem však viděl poprvé. Nestáčil jsem se divit. Věděl jsem ze zpráv Svobodné Evropy a Hlasu Ameriky o tajném scházení křesťanů, o mších, které jsou slouženy po domech a také o perzekucích a pronásledování křesťanů, kteří byli za tuto „protistátní činnost“ trestáni státní mocí. Žasl jsem. Najednou jsem byl „v“, v centru dění, v jednom z těchto tajných křesťanských společenství. Vzájemné sdílení, společná modlitba, něco, co jsem nikdy předtím nezažil. Modlitba vlastními slovy - chvály, díky, prosby. A ty nádherné písně s kytarou, které byly modlitbou a vyznáním současně.

Poznal jsem živou víru těch mladých, prožívající tak, jak jsem netušil, že lze prožívat. Cítil jsem Boží přítomnost. Scházivali jsme se každý pátek. Vždy v jiné vesnici a v jiném domě. Auta různě zaparkovaná, tak aby nebudila pozornost.

Po Sametové revoluci jsme se už nemuseli skrývat, setkávali jsme se u někoho z nás nebo na faře. Zúčastňovali se duchovních cvičení, jezdili na poutě, prožívali Silvestry na Evropských setkáních mládeže, společně trávili dovolené, organizovali různé akce. V tomto společenství a jeho prostřednictvím jsem se setkal s mnoha lidmi, poznal nejlepší přátele (a po čase i svou budoucí manželku).

Na biblických hodinách, které byly součástí pátečních setkání a které vedl běhařovický pan farář, otec Josef Fiala, jsem se dozvěděl mnoho zajímavého pro svůj duchovní život. Mohu říct, že SPOLEČENSTVÍ mělo velký význam pro moji osobní víru a ovlivnilo celý můj další život.

Společenství ve své historii prožívalo vlny rozkvětu a krizí, lidé přicházeli a odcházeli. Ženili se a vdávaly, zakládali rodiny, jiní odešli do řádů, odstěhovali se nebo se jim ve společenství prostě přestalo líbit. Po dobu neuvěřitelných asi 15 let jeho existence (do r.1998) jím prošlo mnoho lidí. Je to jistě ovoce veliké Boží milosti a lásky a také vedení Panny Marie, které bylo naše společenství zsvěceno. Důkazem je i to, že po třech letech přestávky, v říjnu r. 2001, bylo společenství znovu obnoveno a zatím funguje, byť v pozměněné podobě.

Roman Tomek, Horní Kounice

Rozmanité síly jsou v člověku: svým poznáváním může chápat okolní věci, hvězdy a hory, moře a řeky, stromy a zvířata i všechno to lidské žití kolem sebe a přijmout je do svého vnitřního světa. Může je milovat, může je také nenávidět a odstrčit; může se proti nim postavit, nebo po nich toužit a je k sobě přitáhnout. Může se svého okolního světa chopit a utvářet jej po své vůli. Rozmanité vlnění radosti a touhy, smutku a lásky, ticha a vzrušení prochází jeho srdcem...

Jeho nejušlechtlejší schopností však je toto: poznat, že je nad ním něco vyššího, toto vyšší uctívat a nasadit pro ně sebe samého. Člověk může Boha nad sebou poznat, může se mu klanět a sám sebe obětovat, „aby Bůh byl oslaven“.

Ale aby Boží Výsost v duchu zazářila, aby se člověk této Výsosti klaněl, aby netrval sobecky sám v sobě, nýbrž povznesl se nad sebe a sám sebe nasadil, aby velebný Bůh byl oslaven, to je oběť!

Nejhlubší schopností duše je schopnost oběti. V nejhlubším nitru člověka spočívá ono ticho a jasnost, z nichž vystupuje k Bohu oběť.

Oltář

Tohoto nejvnitřnějšího a nejtíššího a nejsilnějšího v člověku je oltář venku viditelným znamením. Stojí na nejposvátnějším místě chrámu, vzdvižen na stupních z ostatního prostoru, který sám zase je oddělen od oblasti lidské práce, odloučen jako svatyně duše. Je pevně postaven na bezpečném podstavci jako opravdová vůle v člověku, který ví o Bohu a je odhodlán sám sebe pro něj nasadit. A na tomto podstavci spočívá stolní tabule, mensa, dobře připravené místo, na kterém se přináší oběť. Žádné kouty, volná plocha. Žádné zpola temné, nejasné konání, nýbrž zjevné všem zrakům. Tak, jak má být konána oběť v srdci. Zcela jasná před zraky Božím, bez výhrad a bez dvojmyslu. Obojí však patří k sobě, oltář venku i oltář uvnitř. Onen je srdcem církve; tento je tím nejhlubším v živé lidské hrudi, ve vnitřním chrámu, jehož je chrám venku se svými stěnami a klenbami výrazem a podobností.

*O posvátných znameních
Romano Guardini*

Vyznání a dík

Za velmi mnoho vděčím Vám
přátelé moji nejvěrnější,
já, který bez Vás byl bych jen
zbloudilým poustevníkem
na této cestě zdejší.

Vy přivedli mne do Vašeho kruhu
a přijali mě mezi sebe,
mne, a já byl okouzlen
Vaší vírou, láskou,
snad zahlédl jsem nebe.

Já cítím se dobře v kruhu tom,
jež modlitbou se pojí.
Štasten, když mohu s vámi být
v našem společenství
v němž se srdce spojí.

Modlitbou a pouty přátelskými
jsme spolu vjedno spojeni.
Tak mohu čerpat pokoj, radost,
do života sílu
a nové nadšení.

Díky Vám já setkal jsem se s lidmi,
kteří toho jména hodni jsou,
s těmi, jež skutky příkladnými
jsou mi spolu s Vámi
příkladem a oporou.

Roman Tomek

Rozjímání tajemství slavného růžence podle Josemaría Escrivy

Zmrtvýchvstání Pána Ježíše

Když bylo po sobotě, Marie Magdalská, Jakubova matka Marie a Salome nakoupily vonné oleje, aby šly pomazat Ježíše. Záhy zrána první den v týdnu přišly k hrobu. U vchodu s údivem zjišťují, že tělo našeho Pána tam není. Mládenec oděný bílým rouchem jim říká: *Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše, ukřížovaného. Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl. Vstal z mrtvých! Pán Ježíš vstal z mrtvých! Už není v hrobě. Život zvítězil nad smrtí. Zjevil se své nejsvětější Matce. Zjevil se Marii Magdaléně. Ukázal se také Petrovi a ostatním apoštolům. A také tobě a mně, kteří jsme jeho učedníci a milujeme ho více než Marie Magdaléna - neboť kolikrát ho o tom ujišťujeme! Kéž bychom nikdy neumřeli vinou hříchu; kéž by naše duchovní zmrtvýchvstání trvalo na věky.*

Nanebevstoupení Pána Ježíše

Hle, Mistr poučuje své učedníky: *osvítí jejich mysl, aby chápali Písmo svaté* a činí z nich svědky svého života, svých zázraků, svého umučení a smrti a slávy svého zmrtvýchvstání. Potom je vede na předměstí Betánie, zvedá ruce a žehná jim. Pak se od nich odlučuje a vznáší se k nebi, až jim ho oblak vezme z očí.

Pán Ježíš odešel ke svému Otci. Dva andělé v bělostných šatech k nám mluví: *Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi?* Petr a ostatní apoštolové se vracejí do Jeruzaléma s velkou radostí. Je správné, aby oslavenému Kristovu člověčenství vzdávaly chválu, čest a velebení sbory andělů a zástupy všech svatých v nebi. Avšak ty i já se cítíme osiřelí, a tak jdeme k Marii hledat potěšení.

Seslání Svatého Ducha

Náš Pán řekl: *Budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy.* Učedníci byli všichni společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali.

A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým se usadil jeden. Apoštolové, naplnění Duchem Svatým, vzbuzovali dojem opilých. Potom Petr s ostatními jedenácti promluvil silným hlasem. My, obyvatelé stovek zemí ho posloucháme. Každý z nás ho slyší ve své rodné řeči. Říká nám o Ježíši Kristu, o Duchu Svatém a o Bohu Otci. A hle, nikdo ho nekamenuje, ani neuvrhne do vězení, a mezi těmi, kdo ho poslouchají, se tři, tisíce lidí obrací a přijímá křest. Ty i já, když pomáháme apoštolům při udělování křtu, oslavujeme tím Boha Otce za jeho Sy-

na, Ježíše Krista. I my se cítíme být opojeni mocí Ducha Svatého.

Nanebevzetí

Nejsvětější Panny Marie

Bůh vzal Marii s tělem i duší do nebe; andělé se těší! Píseň radosti zní v Církvi. I my rovněž v náladě slavnostního vzrušení začínáme rozjímání tajemství tohoto desátku. Matka Boží usnula. Kolem Ní se shromáždilo dvanáct apoštolů. Jidášovo místo nahrazuje Matěj. I my, díky milosti, již jsme byli spolu s jinými obdařeni, také jsme při Ní. Avšak Pán Ježíš chce mít svou Matku s tělem i duší v nebi. Nebeský dvůr, připravený v celé své nádheře, vítá Matku Boží. Ty i já - stále jsme dětmi - se chápeme vlečky Jejího nádherného nebeského pláště, a proto můžeme být svědky této úchvatné scénérie. Nejsvětější Trojice přijímá a vzdává poctu Té, která je Dcerou, Matkou a Nevěstou Boha... A Její majestát je tak veliký, že andělé volají s údivem: „Kým Ona jen je?“

Korunování

Nejsvětější Panny Marie

Jsi celá krásná a bez poskvrny. Zahrada uzavřená jsi, sestro má, nevěsto moje, uzavřený val, zapečetěný pramen. Pojd', budeš korunována (Pís 4,7.12.8). Ty i já, jen kdybychom mohli, učinili bychom Ji Královnou a Paní všeho stvoření. *Pak se objevilo na nebi veliké znamení: Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy (Zj 12,1).* Maria, Panna bez poskvrny, setřela Evin pád a svou neposkvrněnou patou rozšlapala hlavu hada symbolizujícího satana. Dcera Boha, Matka Boha, Nevěsta Boha. Otec, Syn a Duch Svatý Ji korunují jako právoplatnou vládkyni vesmíru. Andělé Jí vzdávají úctu jako Její poddaní... také patriarchové, i proroci, i apoštolové... i mučedníci, i vyznavači, i panny, i všichni svatí... i všichni hříšníci, i ty, i já.●

Jan Pavel II. o růženci

„Růženec je modlitbou, kterou jsem si velmi zamiloval (...). Podivuhodná ve své podstatě a hlubinně (...). Na pozadí slov Andělského pozdravení se před očima naší duše odvíjejí hlavní okamžiky ze života Ježíše Krista (...) jako bychom přebývali spolu s Ježíšem prostřednictvím srdce Jeho Matky. Současně do oněch desátek růžence naše srdce může vkládat všechny záležitosti, jež tvoří život člověka, rodiny, národu, Církve, lidstva(...). V radostných tajemstvích vidíme(...) radost rodiny, mateřství, přátelství, vzájemné pomoci. V bolestných tajemstvích rozjímáme v Kristu (spolu s Jeho Matkou) všechno lidské utrpení. Ve slavných tajemstvích ožívá naděje věčného života. Ve zmrtvýchvstalém Kristu celý svět povstává z mrtvých.“ (Řím 7.11.1983).

„Opakováním dobře známých a blízkých srdcí modliteb: Otče náš, Zdrávas Maria a Sláva Otci se člověk soustředí na rozjímání o tajemstvích spásy a předkládá Bohu na přímluvu Panny Marie své vlastní potřeby a potřeby celého lidstva a zároveň prosí Krista o sílu, aby mohl žít Evangelium důsledněji a velkodušněji. Kdysi bylo všeobecně zvykem, že se v rodině každý den modlil růženec. Jak blahodárné ovoce by přinášel i dnes! Mariánský růženec oddaluje nebezpečí rozpadu rodiny, je spolehlivým poutem jednoty a pokoje.“ (Castel Gandolfo 1.10.1995)

Růženec je mou oblíbenou modlitbou! (...) Modlitba tak jednoduchá a tak bohatá. Z hloubi srdce k ní všechny povzbuzuji.

Duchovní otče, na minulém setkání nám Roman vyprávěl o svém nástupu do nového zaměstnání. Je to vlastně jeho první zaměstnání, neboť letos ukončil studium na technice. Na vojnu ho nevzali, a tak byl rád, když se jim spolu s Dušanem podařilo najít práci ve svém oboru. Dušan je věřící baptista, který hned první den řekl svým ko-

foto: MS clipart

Rozhovory se Syloou Nástup do zaměstnání

legům, že věří v Boha a čte Bibli, nekouří a nepije alkohol a nechodí na žádné diskotéky. Jeho noví kolegové byli trochu zaraženi, neboť nikdo z nich se ho na jeho víru neptal. Roman nastoupil na jiné oddělení, na téma víry se svými kolegy nehovořil a ani se mu nezdálo vhodné začínat hned tímto tématem. Když šli s Dušanem z práce, vyprávěli si, jak prožili první den. Dušan obhajoval své počínání jako jediné správné, neboť jen to odpovídá křesťanskému přesvědčení. Roman namítal, že nastoupili do práce jako elektrotechnici a ne jako laičtí apoštolové. I když i on by chtěl apoštolovat, přece si myslí, že nejprve je třeba kolegům ukázat, že umí odvést kvalitní práci, že je odborník a také, že je dobrý člověk a pak možná i sami kolegové nadhodí otázku víry. Co bys na to řekl ty? Co je lepší?

Sylvo, určitě mi dáš za pravdu, že není dobré, když dům má děravou střechu a když do něho prší. Začít však stavět dům od střechy se také nedá, i když bez ní by se v něm sotva dalo bydlet. Dům se přirozeně začíná stavět od základů. Když jsou hotové, je možné stavět zdi a další poschodí, až nakonec se přistoupí ke střechě. No, ale i když je dům pod střechou, je na něm ještě hodně práce. Co tím chce říci? Jedno. I vztahy s druhými lidmi na pracovišti je třeba budovat podobně. Myslím, že Dušan zarazil své kolegy právě proto, že začal stavět od střechy a ne od základů.

Když přijde věřící člověk na nové pracoviště, měl by si být vědom toho, proč ho tam přijali. Přijali ho, aby vykonával určitou práci. Jako křesťan je svou vírou ve svědomí vázán, aby práci vykonával s patřičnou odborností a k tomu patří úsilí o kvalitní vykonání každé svěřené práce. Křesťan by neměl vyrábět zmetky, plýtvat materiálem a energií, marnit pracovní čas zbytečnými řečmi anebo tím, že nechodí do práce včas. Věřící, především mladý věřící člověk, se musí snažit vybudovat si v práci dobré základy, a to

poctivou prací. Kvalitní výsledky jeho práce jsou prvním a základním vyznáním víry. Časem by jeho kolegové měli říct: „Tento nový kolega je dobrý pracovník, dá se na něho spolehnout.“

Současné s úsilím o dobrou práci by křesťan měl usilovat o to, být dobrým člověkem. Nejen se projevat jako dobrý člověk, ale skutečně jím být. Neměl by hledět jen na to, aby dobře vykonával svou práci, ale měl by umět pomoci druhým, když je toho zapotřebí. Mít zájem o problémy druhých, ale nebýt dotěrný. Usilovat o dobrou pohodu na pracovišti, umět odpouštět, být lidsky otevřený, mít smysl pro humor. Umět zachovat klid i tehdy, když se jiní rozčilují. V nervozitě člověk udělá víc chyb, než když je klidný. Umět vnášet do života radost a pokoj. Když po určité době kolegové zjistí, že se člověk chová skutečně lidsky a nikdy nepoužívá vulgární výrazy, mohou si říci: „Tento kolega je nejen dobrý pracovník, ale i dobrý člověk. Šéf udělal moc dobře, když ho přijal na naše oddělení.“

Kvalitní práce a lidský přístup vytvoří dobrý základ i stěny domu, na které je možné ve vhod-

ném čase položit i střechu. Lidský předpoklad je velmi důležitý, abychom se mohli projevit jako křesťané i tím, že něco povíme o víře. Není totiž možné být dobrými křesťany, když nejsme především dobrými lidmi. Naše křesťanská víra musí být viditelná z našich všedních každodenních skutků. Svátý Jakub říká: „Co to pomůže, moji bratří, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy a někdo z vás jim řekne: ‘Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se’ - ale nedá jim, co potřebují pro své tělo, co je jim

to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: Když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá“ (Jak 2,14-17). Podobně je to i se svědectvím křesťana o své víře v práci, v zaměstnání. Nejprve se musí projevit v konkrétních činech a pak mohou přijít slova, která ty činy objasní. Roman si podle mě vybral správný přístup.

Přeji mu, aby se mu v práci dařilo, aby ji vykonával s láskou, nejen pro peníze, ale i jako službu lidem a Bohu, aby se nezapomínal modlit za Boží požehnání pro svoji práci. Pamatuji na vás v modlitbě.

P. Ladislav Csontos

Jsem farářem všech

nová. Stavební materiál byl tenkrát přísně obhospodařován, hlavně cihly a cement byly přidělovány tam, kde byly nějaké válečné škody. V tom samém čase si budovali rodinný domek manželé, oba nevěřící. Ona snad byla ještě zarytější než on. Stavbu vyhnali nad okna, ale nemohli pokračovat dál, protože na tzv. „věnec“ nikde nesehnali potřebný cement. Když se to dozvěděl náš tehdejší farář, dal jim potřebné množství k dokončení stavby. Nepočítal s tím, jakou reakci tím vzbudí u svých věřících oveček. Sesypali se na něho jako vosy, jak to mohl udělat, že pomohl takovým nevěrcům. On jen klidně prohlásil: „Jsem farářem všech.“ I tito manželé byli kdysi pokřtěni. Možná až budou jednou umírat, si vzpomenou, že to byl farář, který jim pomohl v situaci pro ně tak těžké, a tato vzpomínka jim pomůže vrátit se k Bohu.

Roky běžely, pan farář byl v roce padesátém zatčen, souzen a odsouzen jako „vatikánský agent“ na patnáct let. Deset let si odpykal v Leopoldově, v šedesátém roce byl na amnestii propuštěn. Pochopitelně že státní souhlas k duchovní činnosti nedostal, pracoval v lesích u svého rodiště. Zemřel v 62 letech na zánět ledvin, který při práci dostal. Přibližně ve stejnou dobu umíral v nemocnici v Hodoníně jeden z oněch manželů - budovatelů rodinného domku. Četl všechnu tu špínu, která se tenkrát psala v novinách o jeho odsouzeném farářovi. Ale on věděl své. Věděl, že tento farář mu pomohl k dokončení stavby, aby se na zimu mohli s manželkou stěhovat pod novou střechu. A dal si zavolat kněze, ačkoliv to v té době nebylo jednoduché, nechal se zaopatřit a zemřel smířen s Bohem. Jeho manželka ho přečkala o více než dvacet let. Děti neměli, žila v domku sama. Žádnou zmínku o náboženství a věcech nadpřirozených nesnesla, zůstala věrná tomu, co jí bylo po léta na stranických schůzích vštěpováno. Až ulehla, do nemocnice odmítla jít, jen sousedky k ní chodily s nejnужnější pomocí. Tenkrát k nám přišel nový mladý kněz, který se s velkou láskou věnoval hlavně starým a nemocným lidem. Sousedky ji nakonec přece jen přemluvily, že by mohl přijít také k ní „jen tak na návštěvu,“ že ona, sečtělá, si s ním bude moci pěkně popovídat. A Otec Čermák přišel. Z popovídání byla nakonec životní zpověď a zaopatření svatými svátostmi. „Vždyť ten mladý farář je hodný jako ten, co nám tenkrát po frontě pomohl!“ řekla jen sousedkám.

Vzpomínám na tento případ. Starý pan farář měl tenkrát v pětačtyřicátém roce pravdu. Kolik desítek let to trvalo, ale přece jen dobro, které zasel, vydalo nakonec plody. Dělejme dobro, kde můžeme, výsledek přenechte tomu, u něhož žádný čas není!

Z deníku otce Jana Topenčíka

Co je pro Německo nakladatelství Herder, pro Francii pařížský Gallimard, to je pro Itálii největší „laické“ nakladatelství Mondadori. Jeho prezident, 55letý Leonardo Mondadori, známý jako nesmiřitelný laik a agnostik se obrátil.

Jak sám vypráví: „Zjistil jsem, že evangelium je opravdu knihou s praktickými pokyny

církve?“ ptal se Brambilla: „V tomto bodu jsem neměl nikdy pochybnosti. Církev zůstala poslední baštou proti ztřeštěnostem naší doby. Víím, že mě leckdo bude považovat za potrhleho, mluvím-li o předmanželské čistotě. Jsme si ale jisti, že to není mimořádný cement pro manželství odevzdat se jeden druhému až po sňatku? A jsme si jisti, že

Jak se obrátil známý ateista

pro člověka, že Ježíš Kristus je opravdu odpovídkou na všechny naše otázky a že se „plně realizuje“ jen ten člověk, který následuje Krista. A pak objevil modlitbu. Dosvědčuje: „Sám jsem to zakusil: když člověk prosí Boha o něco s upřímností a správným úmyslem, bývá vždy vyslyšen.“

Michele Brambilla, v úvodu intervieru s Mondadorim bez nadsázky nazývá jeho vyprávění, jež pak zachytil Vittorio Messori v knize „Konverze“, „elektrickým šokem pro obecné smýšlení dnešní doby,“ protože se neuchyluje k diplomatickým náznakům či literárním kulisám. Je to řeč ve stylu: „Kámen je kámen, voda je voda, oheň je oheň.“ - „Kdo věří v Boha má všechny důvody, aby se přesvědčil, že tohle je jeden z oněch žertů, jaké dokáže udělat jen Duch Svatý.“

Byla důvodem jeho obrácení nemoc nebo snad nějaký mystický zážitek? Obojí vyvrací: „Nemoc v tom nehraje roli. Mé přibližování se víře začalo už pět let před nálezem rakoviny. Ani žádný mystický zážitek. Má konverze byla „work in progress“. Rostla určitá vnímavost, senzibilita. S mnoha pády ale také s pevnou vůlí znovu povstat.“

V knize Mondadori také líčí úchvatný pocit po návratu od zpovědi: „Bylo by přesnější mluvit o *objevu* zpovědi. Ano, byla to nesmírná radost. Cítil jsem se v pokoji s Bohem. Šťastný. Jako jsem byl šťastný u svého praveho „prvního přijímání v New Yorku o vánoční vigílii roku 1993.“ „A proč jste místo osobního vztahu k Bohu volil prostřednictví

současná logika, pro niž je vše dovoleno v oblasti sexu, učinila lidi šťastnějšími? I zde skutečnost, život mi dokázal, že kdo se řídí zásadami katolické víry, které trvají už dva tisíce let, nebude zklamán.“

A když ho novinář na závěr nabodává otázkou: „A nemáte obavy, že je to vše podvod?“ „Ne,“ odpovídá Mondadori, „mám důkaz, který měl Ježíš, když se dal ukřižovat. A je-li nyní jeho ukřižování naší nadějí, bude i po naší smrti. Jaké bude ono „po smrti“, to nevím. Ale jsem si jist, že pro toho, kdo žije v míru s Bohem, to bude velmi krásné.“

Takové žerty dokáže udělat jen Duch Svatý. Snad z jiného hlediska by bylo přesnější mluvit o zázraku či o závrtné moci milosti, jež pronikla hradbami návyků, předsudků a zkreslených názorů živených veřejným míněním až k srdci bohatého, mocného, úspěšného podnikatele. On sám přiznává, že silným podnětem k přemýšlení o víře bylo jeho setkání s knězem, který je dosud jeho duchovním vůdcem.

Pro malomyslné a jejich ochablou víru je tento žert Ducha Svatého jako jarní deštěk, pod nímž raší nebo okřívá odvaha i naděje. Už jenom proto, že dobro je nakažlivější než jakékoliv rozšířené a zdánlivě neodolatelné zlo. A štěstí takové víry ještě víc.

Josef Kolaček SJ

P. S. 170 stran má kniha „*Conversione*“ vydaná v nakladatelství Mondadori v Miláně, a hned prvního dne 23.3. byl vyprodán celý náklad.

Dvě srdce

Drahe děti, znáte možná medailku, na které je na jedné straně Panna Maria a na druhé straně dvě srdce: Pána Ježíše a Panny Marie.

Panně Marii je zvlášť zasvěcen květen, nejkrásnější měsíc plný květů. Jsou májové pobožnosti se zpěvy o Panně Marii. Její obrazy a sochy zdobíme květinami, abychom jí ukázali, jak ji máme rádi. Ona ještě mnohem víc miluje nás jako své děti. Pán Ježíš nás všechny světil její mateřské lásce.

Ona nás chrání, těší, pomáhá nám, když nás něco trápí, modlí se za nás a vyprošuje nám nejvzácnější Boží dary pro tělo i duši. Pomáhá nám, abychom měli v srdci pokoj a radost a jednou došli do věčné nebeské radosti. Vynikající učitel církve svatý Bernard napsal krásnou modlitbu k Panně Marii, kde jsou slova: „Nikdy nebylo slyšáno, že bys koho byla opustila, kdo se utíkal pod tvou ochranu nebo tě prosil o pomoc nebo tě vzýval o přimluvu.“ Srdce Panny Marie je plné mateřské lásky ke každému z nás i ke všem lidem.

A v dalším měsíci, v červnu, je slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a hned po ní památká Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Jistě jste mnozí z Vás viděli obraz Pána Ježíše se srdcem proboděným, ovinutým trnovou korunou, označeným křížem, ale zářícím paprsky a planoucím ohněm, který znamená lásku. Tak se Pán Ježíš vícekrát ukázal mladé řeholní sestře ve Francii, svatě Markétě Marii. Řekl jí: „Pohled na toto srdce, které lidi tolik milovalo, že nešetřilo nic, aby jim ukázalo svou lásku. Zato ale od mnoha lidí dostává

nevědk a pohrdání.“ Mimo jiné jí také řekl: „Ve svém převelikém milosrdenství slibuji, že dám šťastnou hodinu smrti těm, kdo po devět měsíců po sobě vždy v den prvního pátku budou přijímat nejsvětější svátost. Moje Božské Srdce jim bude ve smrti útočištěm.“ Po pečlivém prozkoumání těchto zjevení papež blahoslavený Pius IX. ustanovil slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, které také zvlášť uctíváme každý první pátek v měsíci.

Pán Ježíš nás nesmírně miluje. Je jako dobrý pastýř, který dobře zná své ovečky, kterými jsme my, a má je tak rád, že za ně dal svůj život. I takovou oveč-

ku, která svými hříchy zabloudivla a ztratila se, chce zachránit a s radostí ji přinést domů. To dělá především ve svátosti smíření.

Za každý náš hřích Pán Ježíš tím více trpěl na kříži. Ale modlitbou, mší svatou, svatým přijímáním, pomocí druhému, odpuštěním tomu, kdo nám ublížil, vítězstvím v pokušení, trpělivostí a vůbec každým dobrým činem nebo dobrým slovem ukazujeme lásku k Pánu Ježíši a děláme radost jemu i Panně Marii.

Nejen v květnu a červnu, ale i stále dál pamatujeme s vděčností a láskou na tato dvě srdce a budeme mít i my v srdci paprsek jejich krásy, poklad, který má větší cenu než celý svět.

Brzy začnou prázdniny. Pro toho, kdo nebude zapomínat na Pána Ježíše a Pannu Marii, budou krásné a radostné.

S přáním Božího požehnání v posledních týdnech školního roku i o prázdninách Vás všechny srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Poděkování

Od roku 1977 bude svátek Panny Marie Karmelské spojen navždy se stále vracejícími se vzpomínkami na zázračnou pomoc v době „socialismu s lidskou tvář“.

Dnes znovu se moje myšlenky vrací o 25 let zpět - do okamžiků, kdy jsem v slzách klečela před sochou Panny Marie, která je umístěna v chrámu Panny Marie Vítězné na Starém Městě pražském a vroucně prosila v bezradnosti o pomoc a vyslyšení prosb za syna Jiřího, kterému bylo zamítnuto přijetí na studium na gymnáziu. Odhodlala jsem se k tomuto kroku po mnoha pokusech, odvolání a bezesných nocích. Bylo mi hocha velice líto. Celou dobu si vedl ve škole velice dobře - s výborným prospěchem, všichni vyučující ho měli rádi, dávali ho za příklad dalším mým mladším dvěma synům. Co bylo překážkou? Vychovávala jsem svoje děti v duchu katolickém, navštěvovali (v té době zakázanou nebo s milostí trpěnou) výuku náboženství, a to bylo uvedeno vždy jako dovětek na každém jeho doporučení. A snad i to, že jeho otec odešel v roce 1968 ilegálně do zahraničí.

Neviděla jsem tehdy vůbec žádnou naději na změnu, ale stále mě nějaká síla pobízela jako by mi připomínala - „lidská kde síla bezmocná“, Tvá kyne ruka pomocná“. Kostel Panny Marie je v těsné blízkosti tehdejšího ministerstva školství - tam jsem se utekla se svou starostí před sochu Panny Marie a Pražského Jezulátka. Sebrala jsem zde všechny síly a vydala na cestu intervencí - byla to cesta od jednoho referenta k druhému s různými výmluvami nebo omluvami, až jsem se dostala k sekretářce náměstka min. školství dr. Čepičky. Tam mi bylo řečeno, že pan náměstek je služebně nepřítomen a vrátí se pozdě odpoledne. Stáhla jsem se plna strachu a chtěla odejít s tím, že se vrátím zítra. Ale nevím, proč mě paní sekretářka přemlouvala k trpělivosti, abych počka-

la - a mezitím mě „zpovídala“. Pan náměstek se najednou nečekaně vrátil. Sekretářka mě představila a řekla v jaké záležitosti čekám. Začal nový výslech u pana náměstka, ale po malé chvíli pan náměstek vzal telefon, volal Brno, odb. školství - a beze slova ke mně - diktoval seznam jmen, komu má být povoleno další studium a na které škole. Jako poslední byl můj syn.

Nemohu popsat, co se se mnou v tu chvíli dělo, vyběhla jsem z 2. poschodí budovy a rovnou zpět k Panně Marii, kde jsem v slzách radosti děkovala za to, co se událo - „zázrak“. A potom rychle za dětmi, které na mě taky netrpělivě čekaly, zvědavé na výsledek.

Uvádím to jako jeden „kamínek“ zázračného vyslyšení v období socialismu. Chci tímto veřejně poděkovat znovu za toto a mnohé další vyslyšení a vůbec celoživotní pomoc a ochranu Boží, Panny Marie a sv. Josefa, ochránce a patrona i naší rodiny.

Děkuji stále a modlím se, aby ty moje děti si nenechaly ničím a nikým vzít víru a aby ji i ony předaly svým dětem.

L. Štorová

Ráda bych poděkovala drahé mamince, Panně Marii, za to, že mi dala sílu překonat svou slabost a pomohla mi ve velmi těžké chvíli osobního zoufalství.

Začátkem těhotenství jsem prodělala toxoplasmosu - to je nemoc, která ohrožuje zdraví miminka. Byl mi po různých vyšetřeních doporučován potrat s tím, že se dítě nenarodí zdravé, že může mít poškozen nervový systém a oči. I když jsem vždy byla přesvědčena, že bych potrat nikdy nepodstoupila, v této vážné chvíli bych byla ráda, kdyby to bylo možné. Bylo to naše třetí dítě, stavěli jsme, peněz málo, všechnonasvědčovalo tomu, že to bude těžké.

Začala jsem se modlit k Panně Marii a prosila všechny známé o modlitbu. Hodně lidí se modlilo s námi. Byla mi doporučena „Novéna k Panně Marii“. Prosili jsem i s manželem za to, ať máme sílu, jestliže se dítě narodí postižené, přijmout ho a zvládnout vše ostatní.

Jakmile jsme dokončili nověnu, ve mně se rozhostil klid a mír a věděla jsem, že at to dopadne jak chce, že to zvládneme. Už jsem se nebála. Věřím, že to byla zkouška naší víry a že se Panna Maria a ostatní svatí hodně přimlouvali.

Narodil se nám zdravý chlapeček Filípek. Teď je mu 1 a půl roku a žádná vada se zatím neprojevila.

Děkuji Ti, Panno Maria, a všem doporučuji „Nověnu k Panně Marii“.

S pozdravem Staňka

Chtěla bych splnit slib a veřejně poděkovat Panně Marii a všem svatým, které jsem prosila 1. listopadu o pomoc při porodu. Narodila se nám zdravá holčička. Panně Marii patří také velký dík, protože vyslyšela naše modlitby sv. růžence a pomohla manželovi dostat se ze závislosti na automatech.

Prosíme o vedení Duchem Svatým při výchově našich dětí.

S úctou Karolína, Strání

Slíbila jsem veřejně poděkovat Panně Marii za uzdravení mého manžela. Byl postižen chemicko-toxickým záchvatem, o kterém nám lékaři naznačovali, že bývá smrtelný. Týden ležel v bezvědomí a jeho stav se nelepšil. Celá naše rodina a přátelé jsem se ve stejnou dobu modlili růženec a prosili jsme za jeho uzdravení. Byli jsme vyslyšeni, po týdnu se jeho stav ze dne na den změnil k lepšímu. Přišel sice o obě nohy, ale zůstal mezi námi.

Děkuji Ti, Panno Maria, za vyslyšení modlitby a za uzdravení.

Požehnej také všem, kteří se modlili spolu s námi.

Marie Veldnerová

Slíbila jsem veřejně poděkovat Panně Marii za záchranu mé dcery. Po narození druhého dítěte vážně onemocněla. Po ročním léčení a operaci bylo vše v pořádku. Za krátký čas přišla do jiného stavu a zase byla dlouho v nemocnici. Když byla v osmém měsíci těhotenství, dostala velké bolesti a teploty. Převezli ji do nemocnice v kritickém stavu. Prasklo jí slepé střevo. Šlo o život dcery i dítěte. Po operaci a léčích hrozil

předčasný porod. Do nemocnice jsem jí dala zázračnou medailku Panny Marie. Celá rodina se modlila za jejich uzdravení. Nebeská Matička nás vyslyšela. Vše se uklidnilo, takže dcera mohla jít domů. Chlapeček se narodil v termínu a jsou oba zdraví.

Také má sestra chce touto cestou poděkovat Matičce za pomoc v těhotenství své dcery, která měla problémy.

Stále nosíme zázračnou medailku a modlíme se. Proto Ji děkujeme za vyslyšení všech našich proseb a prosíme o pomoc a milosrdenství pro celou naši rodinu.

Díky Maria, díky Josefe. Jak mocná je Vaše přimlůva u Pána Ježíše.

Vaše věrné čtenářky Helena a Štěpánka

Veřejně jsem slíbila, že Ti Panno Maria, poděkuji v Immaculatě za operaci, kterou jsem absolvovala 1.11.1999 ve vsetínské nemocnici. Děkuji, že jsi celou dobu při mně stála na prosbu a modlitbu našeho otce misionáře P. Janka Kušníra, který u nás tou dobou vedl misie. Pán Bůh zaplať za velkou pomoc. Taky musím poděkovat za vyslyšení proseb a zaměstnání mého zetě. Vše se vyřešilo díky Tobě, má milá Matičko.

Ave Maria, díky.

Františka z Valašska

Rád bych poděkoval Panně Marii za dobrodiní a ochranu, kterou mi poskytla v méj velmi těžké životní situaci, kdy jsem vážně onemocněl. Pannu Marii jsem ve svých modlitbách spolu se svou manželkou prosil o pomoc a naše prosby byly vyslyšeny. Musel jsem podstoupit několik operací a s ochranou Panny Marie proběhly dobře.

Děkuji Ti, Panno Maria, a já mám zač děkovat - za vyslyšení našich proseb a za všechna dobrodiní, kterých se mi dostalo.

Ochraňuj mě a celou naši rodinu i nadále a vyslyš naše drobné prosby, o které Tebe deně ve svých modlitbách s manželkou prosíme.

Jarda z Pelhřimova

Chtěla bych Vaším prostřednictvím poděkovat z celého srdce Pánu Ježíši a Panně Marii, za

jejich pomoc a za všechny milosti, kterými mě po celý můj život provázejí. Také chci poděkovat za uzdravení, při všech mých 4 operacích, které jsem v tak krátké době musela podstoupit. Myslela jsem, že už nikdy nebudu chodit a vše dobře dopadlo. Děkuji Ti, Matičko, za Tvou přimluvu. Také chci poděkovat všem mým kamarádkám a všem dobrým lidem, kteří mě chodili navštěvovat v době mé nemoci a modlili se za mé uzdravení. Pán Bůh jím to zaplať. Ještě mám k Panně Marii prosbu o další její přimluvu za dar víry pro celou naši rodinu. Děkuji Ti, Matičko, a odpusť mně, že jsem nenapsala už dříve.

S úctou rytířka Panny Marie

Bohumila Burdová, Kněžpole

Děkujeme Pánu Bohu a Panně Marii za narození zdravé dcery. Díky i Vám za vydávání Immaculaty.

rodina Lisoňkova, Uh. Brod

Chtěla bych splnit slib a z celého srdce poděkovat nebeské Mamince a sv. Josefovi za vyslyšení našich modliteb a prosieb za vyřešení těžké bytové situace, která od naší svatby trvala již 11. rok. Stal se zázrak a já budu navěky vděčná za vše, co sv. Josef a ostatní udělali a stále dělají pro mne a pro celou moji rodinu.

Ježíši, důvěřuji Ti.

Pomocnice křesťanů, oroduj za nás.

rytířka Kateřina Cenkerová

Chtěla bych prostřednictvím Vašeho časopisu poděkovat Neposkvřněné Panně Marii a svatému archanděli Michaeli za přimluvu a vyslyšení modliteb.

Čekala jsem třetí dítě a nemohla jej donosit. V prvním trimestru jsem strávila měsíc v nemocnici a v 8. měsíci těhotenství skončila na chirurgii s prasklým slepým střevem. U operace byl přítomen i celý porodní sál. Kdyby totiž byla zánětem zasažena i děloha, odebrali by mi dítě i dělohu. Ta byla v pořádku k údivu mnoha přítomných. Bezprostředně po operaci se dostavily porodní stahy, ale díky lékům byl předčasný porod zažehnán. Pooperační komplikace spojená s hnisáním rány mě přinutila strávit v nemocnici

delší dobu. Byl to pro mě čas modlitby, očekávání, ale i bolesti a účasti na utrpení jiných.

Díky modlitbám a pomoci všech blízkých a známých a hlavně sestřiček Alžbětinek z Jablunkova se v termínu a bez problémů narodil zdravý chlapeček, kterému jsme dali jméno Michal.

Zvláštní dík patří mému manželovi, který to všechno vydržel a dovedl se postarat o dvě malé děti.

Matko matek, oroduj za nás!

A. Jochymková z Jablunkova

Chtěla bych Ti, drahá Matičko, srdečně poděkovat a skrze Tebe i Nejsvětější Trojici, sv. Antonínu, sv. Josefu a všem našim pomocníkům a přimlvcům v nebi. Děkuji za nalezení ukradených věcí a nejen za sebe, ale i za všechny, kteří byli okradeni spolu se synem. Chtěla bych povzbudit všechny k velké důvěře ve Vaši pomoc a také připomenout, abychom nezapomínali prosit o to nejcennější - o záchranu duší, Bohu ukradených. Když tolik pomáháš, jde-li jen o věci, jak ráda pomáháš, když jde o spásu nesmrtelných duší!

Děkuji ze všechna ta dobrodiní přijatá, i ta která přijmeme, a prosím, obrať hříšníky, všechny zloděje, všechny, kdo kráčí špatnou cestou, ať dojdeme všichni jednou do nebeského domova.

Chvála Kristu a Panně Marii!

Ludmila Němečková

Tímto veřejným poděkováním plním slib složený naší Panence Marii za vyslyšení mé prosby o dar mateřství. Důvěřovala jsem v její pomoc a děkuji za krásného a zdravého chlapečka.

M. Hruboňová

Sedmého února ráno v 7,30 zvoní telefon, neteř mi oznamuje, že její maminka leží v kuchyni na zemi studená, volala záchranku a ta konstatuje cukrovkové koma.

Moje sestra má již 17 let těžší typ diabetes. Lékaři zjistili, že jí ještě slabě bije srdíčko, a tak ji, převezli na ARO. Odpoledne jsem se vydala do nemocnice za lékařkou, která ji ošetřovala.

Bylo mi řečeno toto: „Vaše sestra ležela od půlnoci v komatu, byla přidušena rohlíkem, mo-

zek neměl kyslík, nepočítejte, že bude taková jako dřívě, jestli se ovšem probudí. Mimoto měla pouhých 29 °C, a tak ji zahříváme. Nepočítejte s ničím. Tento verdikt byl pronesen, já jen špitla, jestli se můžu u ní pomodlit. Prý ano.

Odpoledne jsem jela na mši sv. do kostela a prosila jsem našeho pana faráře, aby se za ni při mši sv. modlil. On mi sám nabídl, že za ní půjde do nemocnice a udělí jí svátost nemocných.

Druhý den ráno jsem volala do nemocnice a lékařka mi sdělila, že sestra začala v noci dýchat, ráno se probudila a že ji už překládají na intenzivní péči. Dne 17. 2. jsme si ji odváželi domů. Je zase jako dřívě.

Touto cestou děkuji v IMMACULATĚ naši neposkvrněné Panně Marii a Jejímu Synu Ježíši, že naše modlitby byly vyslyšeny. Také musím poděkovat sv. Zdislavě, kterou jsem prosila též, aby se u Ježíše přimlouvala.

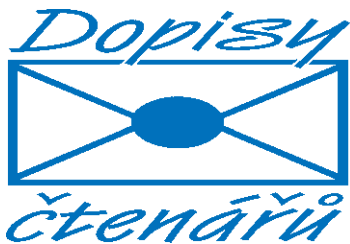
Olga, Č. Budějovice

Svou vděčnost vyjadřují také: Margita z Náchoda, Anežka Lojková, Cecílie od Ostravy.

O modlitbu prosí: Ladislava Brázdilová, Ludmila Jiráňková, E. Procházková z Opavska (adresa neuvedena - nemůžeme zapsat mezi členy MI), Milena Válková, Marie Komárková, Ludmila Mikšíková, Marie Müllerová.

Poznámka:

Na nepodepsané dopisy a příspěvky bohužel nemůžeme reagovat (pouhé jméno je také anonym). Prosíme proto dopisovatele, aby ve svých dopisech vždy uváděli celou svou adresu, kterou považujeme za důvěrné sdělení. Pro případné zveřejnění uveďte, jak máme váš příspěvek podepsat (nejlépe celé jméno, např. Jan Novák, Brno). Děkujeme za pochopení. Poděkování a prosby o modlitbu zveřejňujeme bezplatně, avšak redakce si vyhrazuje právo výběru příspěvků dle vlastního uvážení.

Milá redakce,

touto cestou se chci také vyjádřit k článku „Nechte je přijít“ (Immaculata 2/2002) a podělit se o svoje zkušenosti. Také jsme brávali děti od malička do kostela a nikdy s nimi větší problémy nebyly. A myslím, že ty mámy, které dnes vodí do kostela svoje děti, tak je tam jejich mámy také vodily. Dnes už mají naše děti svoje rodiny a dál v nich předávají víru a scházíme se v neděli v jednom kostele u jednoho stolu. Vypadá to jako samozřejmost, ale taková samozřejmost to zřejmě není.

Při jednom sčítání bylo v našem kostele 150 dětí do 15 let, a protože je přístup téměř bezbariérový (jenom práh), jsou tam dnes i kočárky, a když se náhodou nedá dítě utišit, není problém jít s ním ven nebo do sakristie. A náš pan děkan říká, že je rád, když slyší dětský pláč, že ví, že jsou v kostele mladí lidé, a takový pláč, že je zpěv andělský. A také se nad tím nikdo veřejně nepozastavuje. A děti si brzy zvyknou. Jedna moje vnučka ve 3 letech dokázala odpovídat a „zpívala“ celé „Sláva na výsostech Bohu“. Kde se to naučila? Vždyť se teprve naučila mluvit. A jistě mi dají mnozí za pravdu, že děti nás vnímají, i když se nám zdá, že nedávají pozor.

A jestli to některým „zbožným duším“ vadí, jak si jednou představují nebe? Vždyť tam jsou všechny děti od počátku světa. Nebylo by to pak lepší v pekle? Tam děti nejsou a čertí děti nemají.

S přáním všeho dobra a Božího požehnání pro Vaši práci.

čtenářka Immaculaty

Krnovští bratři minorité zvou na poutě k Panně Marii Sedmibolestné na Cvilíně u Krnova

V roce 2002 mše svaté se budou konat od 5. května do 3. listopadu každou neděli v 10:00. Rádi přijmeme poutníky kdykoli po předchozí domluvě.

Kontakt: Konvent minoritů v Krnově, Štursova 85/2, 794 01 Krnov, tel.: 0652/ 711 799, 0608 888 270.

Poutě v roce 2002

5. 5. Poutě k Panně Marii, Prostřednici všech milostí
o. Dariusz Gaczyński, OFMConv.	Mše svaté: 8:00; 10:00
2. 6. Poutě k svátku Navštívení Panny Marie
o. Mirosław Paluch, OFMConv.	Mše svaté: 8:00; 10:00
9. 6. Poutě k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie
P. Stanisław Zwyrtek	Mše svaté: 8:00; 10:00
18. 8. Poutě ze slavnosti Nanebevzetí Panny Marie
P. Pavel Dokládal	Mše svaté: 8:00; 10:00
15. 9. Hlavní poutě - Slavnost Panny Marie Sedmibolestné
9:00 P. Ludvík Kus	Mše svaté: 8:00; 9:00; 11:00
10:00 (křížová cesta)
11:00 Slavná pontifikální mše svatá, které bude předsedat J.Ex. abp. Karel Otčenášek	
6.10. Poutě k Panně Marii Růžencové
o. Oldřich Prachař, OFMConv.	Mše svaté: 8:00; 10:00
3.11. Dušičková poutě
o. Marek Duda, OFMConv.	Mše svaté: 8:00; 10:00
8.12. Poutě k Neposkvrněnému Početí Panny Marie
o. ThLic. MUDr. Bogdan M. Sikora, OFMConv.	Mše svaté: 8:00; 10:00
31.12. Poutě k Panně Marii, Královně míru	Mše svatá: 23:00

Fatimsko - loretánské dny v minoritském kostele sv. Janů v Brně

*Každého 13. dne měsíce
od května do října*

program:

- 14:30** - výstav Nejsvětější svátosti
- 15:00** - radostný růženc
- 15:30** - mše svatá
- eucharistický průvod
- svátostné požehnání
- průvod do Lorety
- bolestný a slavný růženc v Loretě

foto: bB

ZPRÁVY

Blahořečení Petra Pavlicka se blíží

Diecézní proces blahořečení vídeňského františkána P. Petra Pavlicka (1902-82) byl ukončen. Ještě musí rozhodnout Řím. P. Pavlicek je rodákem z rakouského Innsbrucku ze smíšené česko-německé rodiny, mládí prožil ale v Praze a v Olomouci, od víry odpadl, stal se malířem a tvrdým odpůrcem katolické církve. Byl dokonce i civilně ženat, ale manželství skončilo rozvodem. Ve třicátých letech však konvertoval, když se seznámil s františkánkou a velkolepým odkazem „prostáčka Božího“. Stal se členem františkánského řádu a r. 1941 přijal v Praze kněžské svěcení. Za války byl povolán na frontu a upadl do amerického zajetí. Tam se poprvé seznámil s obsahem zjevení Panny Marie ve Fatimě a rozhodl se vydat mariánskou duchovní cestou. Po propuštění odchází do Vídně, vykonává děkovnou pouť do Mariazell a zahajuje tzv. „Růžencová smírné křížové tažení“ za odchod sovětských vojsk z Rakouska. To se stalo, ač to málokdo očekával, r. 1955. P. Pavlicek však v této akci pokračoval v intencích míru ve světě, smíření a obrácení hříšníků. Jeho plamenná kázání ve františkánském kostele ve Vídni se stala pověstnými.

Glaube und Kirche 1/2002

Krásna mozarabského ritu

Arcibiskupství v Madridu povolilo každému knězi podle libosti celebraci v mozarabském ritu. V tomto obřadu se sloužila liturgie na Pyrenejském poloostrově v křesťanském starověku. Ve středověku zanikla a byla nahrazena římským ritem, udržela se pouze v omezeném rozsahu v Toledu. Španělští liturgisté objevují její úžasnou duchovnou hloubku, proto se přimlouvají za rozšíření tohoto starověkého obřadu. Sv. Otec Jan Pavel II. v něm osobně celebraval před deseti lety mši sv. ve svatopetrské bazilice.

Christ in der Gegenwart 8/2002

Už tři zázraky Matky Terezy

Proces blahořečení Matky Terezy vstupuje do rozhodující fáze. Arcibiskup indické Kalkatty, působiště Matky Terezy, ohlásil již tři mimořádná uzdravení na její přímluvu. Katolický lid Indie utívá už teď tuto řeholnici jako svatou, řekl arcibiskup. I mnoho nevěřících jí má ve velké vážnosti.

Podle pramenů -rm-

Čtyřicáté výročí kliniky P. A. Gemelliho v Římě

Církev v Itálii slavila 14. dubna už po 78. Den Katolické university „Sacro Cuore“ (Nejsvětějšího Srdce) v Miláně. Tato událost se letos sešla se 40. výročí existence lékařské fakulty této university v Římě spolu se známou klinikou P. Agostina Gemelliho. Služeb této kliniky, zvané „cítadelou zdraví“, mnohokrát využíval Jan Pavel II.. Poprvé 13. května 1981, naposledy v říjnu 1996. Při příležitostných setkáních s lékaři nebo pracovníky kli-

niky jim papež vždy děkuje za skvělou péči, avšak vždy připomíná, že by už nechtěl být jejich pacientem.

Univerzita Nejsvětějšího Srdce formálně začala své působení 7. prosince 1921, ale myšlenka jejího založení vznikla o dva roky dříve při setkání pěti předních intelektuálů v Miláně. Jedním z nich byl františkán P. Agostino Gemelli, po němž je nyní pojmenována klinika v Římě. Svätý otec při své jedné hospitalizaci ji žertovně nazval „třetí Vatikanem“ (první dva jsou: Náměstí svatého Petra a Castel Gandolfo). Dnes „Sacro Cuore“ s více než 40 tis. studenty, 2,5 tis. profesory a přednášejícími je jednou z největších katolických škol na světě.

Niedziela 17/02

„Sebevražedné atentáty představují nejvyšší formu mučednictví,“ řekli iránské islámské duchovní 16. dubna tr. Iránská informační kancelář INA oznámila, že iránské ulemové udělili atentátníkům „požehnaní“ a vyzvali všechny islámské duchovní k vyhlášení fatvy za účelem podpory svaté války - džihádu. Nejvyšší sunnická náboženská autorita, šejk Mohammed Sayyed Tantawi z univerzity Al-Azhar v Káhiře, prohlásil že takové činy je třeba uznat za mučednické, dokonce i když při nich umírají ženy a děti.

Ve fatvě vydané v roce 2001 šejk, jež byl dosud považován za umírněného, prohlásil, že za mučedníky mohou být považováni pouze ti sebevražední atentátníci, kteří „bojují s válečníky“.

Niedziela 17/02

Rozhodně proti teroru

Nedávné zavraždění arcibiskupa v kolumbijské Cali Isaiase Duarteho vyvolalo v celé zemi obrovské pozdvižení. Pachatelé jsou dosud neznámi. Podle údajů Caritas se stalo v minulém roce více než 5 tisíc lidí obětí politických vražd. Zavražděný arcibiskup Duarte byl známý svou neúnavnou aktivitou proti partyzánským guerillám a proti narkomafii, která ekonomicky ovládá zemi. Kritizoval i vládní místa pro línost v boji proti tomuto zlu.

Tag des Herrn 12/2002

Znepokojení nad „ohavnou kampaní“

Ruský pravoslavný kněz Gleb Jakunin, známý disident ze sovětské éry a vězeň komunistického režimu, vyjádřil veliké znepokojení nad současnou protikatolickou kampaní v Rusku, vedenou oficiální pravoslavnou hierarchií. Učinil tak v rozhovoru s agenturou „Interfax“. Podle Jakunina se tím sleduje pouze jeden jediný cíl: znemožnění návštěvy papeže Jana Pavla II. v Rusku.

GN 12/2002

Poutní místo Klokoty (Tábor) srdečně zve na První soboty v roce 2002 (kromě června).

Program od 14.00 hod. V červnu zve na 2. sobotu (Neposkvrněného Srdce Panny Marie).

P. Sedloň OMI

OBSAH

Modlitba k Panně Marii	3
Ze života sv. Františka z Assisi	4
Petr našich dnů - Slavnostní výzva obnovit úmluvu	6
Skrze Neposkvrněnou	9
Ctvrtrodinka před Nejsvětější Svátostí	10
Vychází zvláštní síla	11
bl. Marie Antonína Kratochvílová	12
Sůl nad zlato	13
Pochod pro život měl úspěch	14
Proti rozvodové mentalitě	16
Rozvedli se	17
Zemřel Josef Adámek	18
Svíce	18
Návrat náboženství	19
Chvála společenství	20
Oltář	21
Vyznání a dík	21
Rozjímání tajemství slavného růžence	22
Jan Pavel II. o růženci	23
Rozhovory se Sylvou - nástup do zaměstnání	24
Jsem farářem všech	25
Jak se obrátil známý ateista	26
Milé děti - dvě srdce	27
Poděkování	28
Dopisy čtenářů	31
Zpráva	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 3/2002, ročník XI.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Vydávají: Bratří minoritě

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,
Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk (+ 9 Kč poštovné a balné). Předplatné na rok 2002: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@iol.cz ; tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

FRANTIŠKÁNSKÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

29. června - 3. července 2002 na Cvilíně u Krnova

OD OTCE SVĚTEL

Zveme všechny mladé
k prožití dnů radosti,
modlitby, společenství
a zamyšlení
nad sebou samým
a nad svým životem.

V programu
budou kromě jiného
setkání se zajímavými
lidmi, svědectví,
koncert
skupiny Fioretti.

Příspěvek za účast:
300,- Kč, ubytování
zajištěno (nutný spacák

a karimatka), také
možnost nocehu ve
vlastním stanu.
Přihlásit se je možno
do 21.6. 2002 na adrese:
o. Lešek, Konvent
Minoritů, Masarykova
39, 746 01 Opava,
tel. 0653/ 71 28 07.
Po přihlášení obdržíte
podrobnější informace,
prosíme, uvádějte svou
přesnou adresu).

POKOJ A DOBRO!

Plná je země Hospodinovy milosti...